

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 31 (323) — 5 august 1961

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

SUB SEMNUL

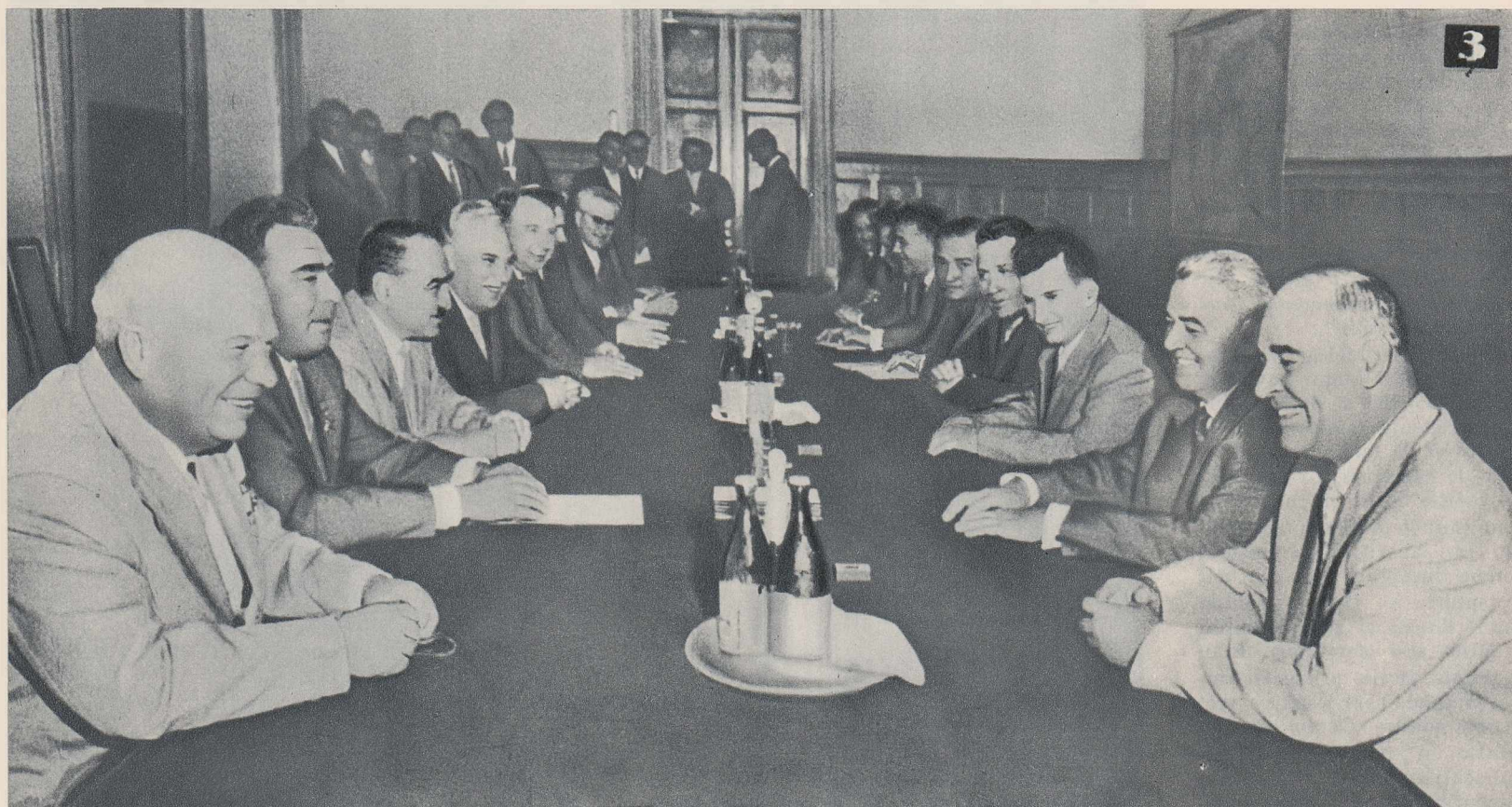
1 La sosirea în gara Kiev.

2 La Kremlin, cu prilejul vizitei făcute tovarășului N. S. Hrușciov.

3 Aspect din timpul convorbirilor dintre delegația de partid și guvernamentală a R. P. Române și conducătorii ai P.C.U.S. și ai guvernului sovietic.

4 Moscoviții au întâmpinat cu multă căldură pe înalții oaspeți români.

MARII PRIETENII

RÎNDURI DESPRE PRIETENIE

— corespondență specială
pentru „Flacăra” —

Dacă prietenia dintre doi oameni este un sentiment înălțător, prietenia între milioane de oameni, între popoarele țărilor socialiste este — așa cum spunea Nikita Sergheevici Hrușciiov în cuvîntul rostit în piața din fața gării Kiev, cu prilejul sosirii la Moscova a delegației de partid și guvernamentale a R.P. Romîne — „o forță atît de invincibilă, o avuție atît de mare, cum n-a mai avut nimeni și niciodată în lume”.

În zilele vizitei delegației noastre în capitala Uniunii Sovietice avem dese prilejuri să ne încredințăm că prietenia romîno-sovietică este o astfel de forță, o astfel de bogăție de neprețuit. Că așa este, au dovedit-o miile de moscoviți care au venit în piața din fața gării Kiev. La apariția tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, din mii de piepturi a fîșnit spontan cuvîntul *drujba* și zeci de mîini s-au întins să-i ofere flori. Erau flori simple, florile prieteniei sincere și profunde care leagă pe veci popoarele noastre. Că așa este, au dovedit-o și muncitorii Uzinei de rulmenți nr. 1, pe care delegația noastră a vizitat-o în cursul după-amiezii zilei de 1 august. Ei au întâmpinat cu dragoste pe reprezentanții poporului romîn.

— Noi — ne-a spus Anatoli Alexandrovici Gromov, directorul uzinei — ne exprimăm sentimentele de prietenie față de poporul romîn în primul rînd dînd rulmenți de cea mai înaltă calitate, căci rulmenții noștri ajung și în Romînia și ei trebuie să corespundă întocmai cerințelor tehnicii moderne. În al doilea rînd, uzina noastră este membru colectiv al Asociației de prietenie sovieto-romîne și în această calitate desfășurăm o bogată activitate de cunoaștere a realizărilor dobîndite de poporul romîn în construcția socialistă. Colectivul nostru numără peste 18.000 de muncitori; pot să vă asigur că aveți aici, în uzina noastră, tot atîția prieteni.

★

Prieteni sinceri.

Asemenea prieteni am întîlnit peste tot, în toate colectivele de muncă ale fabricilor și uzinelor, ale colhozurilor și sovhozurilor, ale așezămintelor culturale și sociale pe care am avut prilejul să le vizităm în aceste minunate zile.

SILVIU PODINĂ

În timpul vizitei la Uzina de rulmenți nr. 1 din Moscova.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în fața unei vitrine cu fotografiile din R. P. Romînă, la Uzina de rulmenți nr. 1 din Moscova.

O problemă de conținut: AMBALAJUL

Ați intrat, de bună seamă, într-un magazin cu auto-deservire: consumatorul se plimbă cu un coșuleț pe braț și alege cumpărătura dorită. Vinzătorul a devenit doar o călăuză cu povește bune. Dar cine prezintă marfa, cine-i face reclama? Ambalajul! Iată cum noul sistem de desfăcere cu mare productivitate — autodeservirea — atribue ambalajului o parte din vechiul rol al vinzătorului. Ambalajul garantează integritatea produsului, tot el înlătură cîntărirea și împachetarea în magazin. Ba mai mult: el devine și „agentul comercial” care, într-un limbaj plastic, colorat, atrăgător, prezintă marfa și recomandă marca fabricii. Limbajul acesta se numește grafica de ambalaj, care trebuie să fie înzestrată cu forță de atracție, accesibilitate imediată și să recomande produsul conținut.

Grafica de ambalaj are o situație privilegiată: nu poți s-o ocolești. E destul să cumperi o cutie de chibrituri sau o sticlă de untdelemn, și ai și devenit un consumator al acestei arte. Fiindcă nu există produs destinat consumului popular care să nu aibă o formă, un înveliș, o marcă de fabricație și astfel să nu fie el însuși o expresie a graficii de ambalaj. Dacă-i așa, înțelegem că a găsi un stil contemporan, expresiv, în grafica de ambalaj înseamnă a ne înconjura de obiecte

frumoase, a împleti utilul cu plăcutul.

Cum stăm în această direcție? Foarte bine în ambalajul alimentar, și e pozitiv că progresul a pornit de aici. Va să zică s-au făcut primele eforturi acolo unde ambalajul trebuia să asigure și condițiile de igienă. N-a trecut prea mult de cînd zahărul, făina, orezul ni se serveau într-un cornet care șiroia ca o clepsidră. Astăzi, în rafturile și gondolele magazinelor noastre, cutiile și recipientele alimentare răspund, din punctul de vedere al calculului de volum și rezistenței, unei rigori ingineresti... În ultimii ani s-au pus în practică soluții înainte necunoscute la noi: păhărelele parafinate pentru produsele lactate cu gramaj mic, care te învață să cumperi numai atît cît poți să consumi dintr-o dată; hîrțile metalizate care apără biscuiții de rîncezire și untul de topire; pungile bine capsate, din hîrtie, pentru zahăr sau orez; săculețele din material plastic sau celofan pentru ca bomboanele să nu se aglomereze și să nu se lipească; borcanele cu deschidere „omnia”; cutiile de carton cu închidere specială și „ochi” de celofan la spaghete și macaroane; coșulețele din fibre plastice în toate culorile pentru a proteja și a menține răcoarea anumitor băuturi spirtoase...

Desigur că toate aceste noi forme de ambalaj sînt pasibile de perfec-

Etichetele pentru conservele de legume și gemurile de fructe se numără printre cele mai izbitoare exemplare ale graficii noastre de ambalaj.

Sînt ispititoare, ce ziceți?

ționare. Bunăoară, cutia de carton pentru tăiței cu ouă se închide prost și se răstoarnă în sacoșă; sticlele cu spirt medicinal ar trebui să aibă sub capsula metalică, în afară de felioară de plută, și un dop, ca să nu se evaporeze spiritul după prima deschidere; căpăcelul borcanului de iaurt se umezește înainte de a ajunge acasă etc., etc. Dar Institutul de documentare tehnică și serviciile de creație ale ministerelor caută mereu soluții mai economice, mai practice, care să răspundă după caz cerințelor de etanșeitate, de porozitate, de menținere a uscăciunii sau a umezelii, de apărare împotriva dăunătorilor animalii și vegetali și, întotdeauna, de obținere a acelei forme

care să poată adăposti cel mai mare volum. Și să nu uităm că fiecare ambalaj (fiecare nou colorant sau masă plastică folosită în industria alimentară) a trebuit să-și treacă examenele de nenocivitate toxică și, ca să se așeze în rafturile magazinelor, a căpătat viza Ministerului Sănătății, a Institutului de igienă, a Ministerului Industriei Alimentare, a fabricii producătoare, a Ministerului Comerțului, a Institutului de cercetări alimentare...

Progresele noastre în ceea ce privește ambalajul alimentar au fost recunoscute și peste hotare. La târgul de la München, produsele românești au căpătat premiul I și pentru calitate, și pentru prezentare. Noi ne-am putut face o idee de ansam-

blu asupra acestui capitol cu prilejul Pavilionului de mostre din toamna trecută — unde ambalajul alimentar s-a dovedit a fi la un nivel grafic și poligrafic remarcabil. Într-adevăr, grafica etichetelor pentru conservele de pește „I.I.D.P. Tulcea”, aproape toate etichetele pentru conservele de legume, carne și fructe, ambalajele bomboanelor „Dezrobirea”-Brașov, forma elegantă, eticheta și bușonul vinurilor Fernet-Carpați, Murfatlar, Cotești-Pinot, Șlibovița R.P.R. etc. fac plăcerea unei raite prin oraș și bucuria cumpărătorului. Salutînd asemenea progrese, vom semna și anumite slăbiciuni. Astfel, am dori ca grafica celor mai modeste obiecte de consum, acelea pe care le mînuim

în fiecare zi — chibriturile, cutia de „Sodil” sau de „Albol”, sticla de untdelemn de floarea-soarelui — să fie la fel de reușită ca aceea destinată specialităților... Cu cît un obiect e de uz mai comun, cu atît forma lui trebuie să fie mai îmbucurătoare. Și lucrul nu implică un surplus de cheltuieli, ci un surplus de grijă.

Se ridică și problema folosirii fotografiei în grafica de ambalaj. În principiu, compoziția grafică și fotografia au aici drepturi la fel de legitime. Cînd însă fotografia de ambalaj pune în prim-plan chipul omenesc, acesta, prin fotogenia lui, trebuie să capete cea mai mare forță de generalizare. Poza cu cei doi copilași de pe ambalajul pentru

Unele cutii de țigări, care acum cîțiva ani ne păreau deosebite, au rămas în urmă. Iată însă o țigară nou-venită pe piață: „Snagov”. Așa da!

În fotografia de față: un exemplu de ambalaj corespunzător, frumos ilustrat fotografic.

lapte praf „Rarăul“ — de pildă — nu slujește destul de bine produsul. Compoziția fotografică e neîndemnică și nu poți conchide, privind copiii, că starea lor înfloritoare se datorește și virtuților nutritive ale laptelui praf. Dimpotrivă, fotografia de pe eticheta conservelor de mazăre fină produse la „Valea Roșie“ e o reușită. Am voi să semnalăm o rămânere în urmă și la ambalajele pentru țigări. Cutiile „Select“, „Golf“, „Snagov“ vădese soluții mai moderne; dar când se va împotrivi grafica și se va îmbunătăți ambalajul pachetelor de „Mărășești“ sau de „Naționale“? Iată un alt decalaj: pe când plicurile pentru zaharoase și ciocolaterie folosesc materiale noi, noi sisteme de închidere și dovedesc o preocupare pentru grafica de literă — în vitrinele celor mai luxoase cofetării, cutiile cu bomboane fondante au rămas la pozele cu fetițe, trandafiri roz și pisicuțe (vezi „Kandia“-Timișoara), la un prost gust de mult depășit, la un colorit trist și spălăcit...

Ca să trecem de la ambalajul alimentar la cel industrial, trebuie să coborâm o treaptă. Deși și aici avem unele reușite. Cel mai semnificativ exemplu ni-l oferă în acest sens fabricile de tricotate. E vorba de pungile de nylon în care sînt prezentate confecțiile de tricot — ambalaj ușor, rezistent, frumos ornat cu câteva siluete feminine în tuș roșu, asigurind buna conservare

a produsului. Pe aceeași linie de confort și eleganță e ambalajul cămășilor bărbătești din reton: punga se deschide printr-un fermoar de masă plastică. Dacă pînă mai ieri aduceam acasă cele mai elegante modele de încălțăminte într-o hîrtie de nimereală, ne sînt făgăduite, chiar pentru acest an, ambalaje speciale.

Dar ambalajele jocurilor pentru copii? Acestea sînt aproape fără excepție lipsite de strălucire, de preocupări compoziționale, uneori chiar de acuratețea desenului. Astăzi, cînd publicațiile, teatrul și cinematografia pentru copii pun atîta preț pe bogăția coloristică și pe educația plastică, se cuvine ca fabricile de jucării să facă grabnice eforturi de depășire a stadiului actual de ambalaje.

Iată și o altă industrie — parfumeria și cosmetica — care nu se poate lipsi de agrementul formei. Dacă pînă mai ieri nu se putea deosebi prea bine o sticlă de apă de colonie de una de „Sidol“, astăzi flaconașele și cutiile de ambalaj „Maria Farina“, „Santal“, „București 500“, pudra compactă „Carmen“ sînt mai aproape de cerințele genului. Se caută materiale noi, noi sisteme de închidere, forme surprinzătoare dar, ca și în cazul bomboneriei pentru copii, se merge pe o linie prea complicată. Nu e nevoie să povestești toată „Albă ca zăpada“ ca să vinzi un

sfert de kg de bomboane fine; și numai simplitatea, stilizarea ingenioasă a volumelor pot pleda — prin ambalaj — cauza parfumurilor în fața cumpărătorului.

De la ambalajul industrial la ambalajul realizat în magazin coborîm iarăși o treaptă. Cumpărăm o stambă, un pichet, o mătase fără să ne fie clar care fabrică le-a produs. În această direcție, fabricile de postavuri și stoffe au adus îmbunătățiri recente: „Libertatea“-Sibiu, „Partizanul roșu“-Brașov, „Dorobanțul“-Ploiești, Fabrica de postav-Buhuși au creat pe marginea metrajelor liziere cu marca fabricii, care să ne aducă aminte a cui muncă ne ține de cald. Dar nu-i așa că e lucru formal, ba chiar nițeluz rizibil, să botezi stambele, poplinurile, mătăsurile: „Răduca“, „Iulia“, „Călin“, „Junona“ dacă nu faci toate eforturile pentru a fixa și a da o semnificație unei asemenea nomenclaturi? Cîteva magazine mari, ca „Romarta“, „Librăria noastră“ etc., au reușit de asemenea să-și impună o hîrtie de ambalaj specifică. Un pachet „Romarta“ inspiră de departe respect și sugerează calitatea. Din păcate, cazurile sînt încă izolate și hîrtia de ambalaj — desenată sau nu — e deficitară pe piața noastră. E adevărat că s-a atenuat mult lipsa pungilor și a ambalajelor pentru produse vărsate, vîndute în alimentare. Și, desigur, în ritmul progreselor pe care le facem, se apropie și ziua în care fructele nu se vor mai servi la piață în pungi făcute din ziare și maculatură și nici plînea nu va mai trece, goală-goluță, din mîină în mîină în fiecare dimineață, cînd se descarcă din camioane spre a se așeza în rafturi.

Se pun în funcțiune la noi în țară din ce în ce mai multe mașini automate de preambalare. Pentru ca acestea să atingă productivitatea scontată, ele trebuie să producă ambalaj în serii mari. Vom avea așadar serii mari de pungi, cutii pliante, cartonașe standard. Ce rezultă de aici? Rezultă că sarcina graficianului devine și mai importantă: el va trebui să diferențieze net desenele ambalajelor prin compoziție, culoare, literă. Aproape tot ce vedem astăzi pe piață în materie de ambalaj a fost proiectat de un colectiv restrîns de tineri artiști formînd serviciul de creație al Ministerului Industriei Alimentare. Cum însă volumul graficii de ambalaj crește pe zi ce trece, această disciplină va trebui să precepe mai multe forțe artistice de înaltă calificare. Uniunea artiștilor plastici numără o seamă de artiști care ar putea aduce o contribuție efectivă în îmbunătățirea graficii de ambalaj. Este necesar ca respectivii graficieni să fie mobilizați pentru a putea spune un cuvînt nou în această artă.

În încheiere, o veste bună: începînd din anul viitor, în programul Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu“ din București va fi inclus și studiul problemelor de grafică publicitară.

Viorica FLIPOIU
Fotografii de Elena GHERA

Ambalajele bomboanelor și ale ciocolateriei sînt și ele — în mare majoritate — reușite.

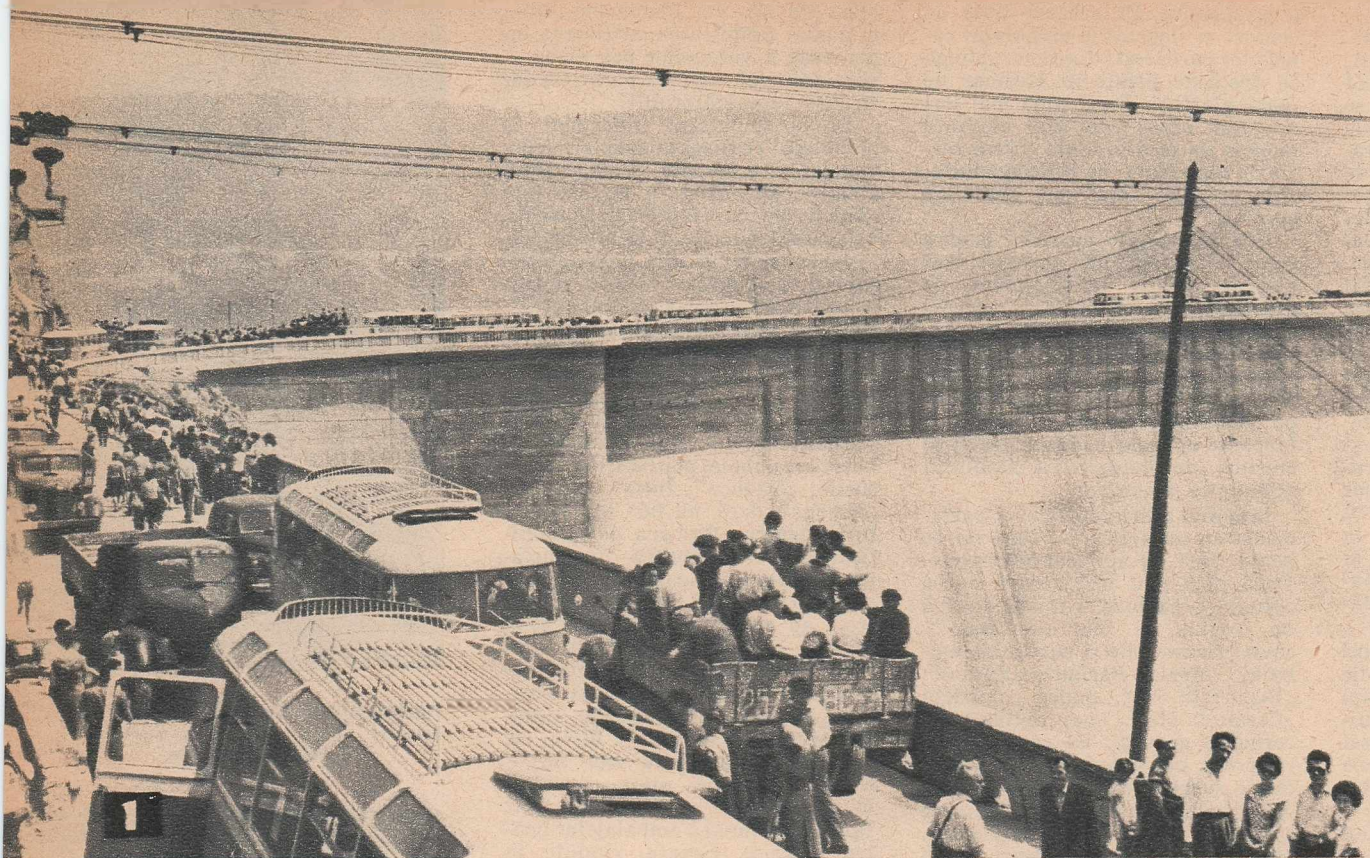
E o plăcere să-ți cumperi un tricou într-un asemenea ambalaj.

Un magazin alimentar cu autodeservire e cea mai concludentă expoziție de ambalaje.

Pe cînd un pas înainte și în ceea ce privește ambalajele jocurilor pentru copii?

- 1** Din toate colțurile țării vin zilnic noi drumeți, dornici să vadă lacul de unde răsar luceferii patriei.
- 2** Răsună un cîntec peste ape. Program de estradă pe vapor.
- 3** Privit din apropierea barajului, lacul de la Bicaz pare (și este) o punte uriașă ce desparte și unește munții Moldovei.
- 4** Nici în cele mai îndrăznețe vise, călătorul de ieri nu și-ar fi închipuit că ecourile munților noștri ar putea amplifica vreodată comenzile căpitănilor de vase.
- 5** Îți recunoaștești? Stat clițiva din cei care anul acesta ne-au adus bucuria unui titlu mondial, la handbal în 7. Excursia la Bicaz face parte din programul de recreație al handbaliștilor noștri.

Croazieră la CEHLĂU

Duminica aceasta de vară toridă a chemat aici, în inima Moldovei, cîteva mii de oameni. Strungari și turnători din Brașov și Banat, dascăli și dascălițe din Cluj și din Rușii de Vede, studenți din București — toți, absolut toți — vor să ajungă la Ceahlău, nu ca Hogaș, pe picioare sau călare, ci cu vaporul. Nouă vase — „Reșița”, „Ceahlăul”, „Loștrita” etc. — așteaptă lângă căpitănia portului Bicaz să poarte toată această lume de oameni în călătoriile de agrement pe lacul de acumulare al hidrocentralei „V. I. Lenin”.

Așadar, cu voia domniilor voastre, pornim în larg.

Hogaș, Vitoria Lipan și Baba Dochia

Acum 68 de ani — ne amintește Hogaș — Ceahlăul, cu nenumăratele sale turnuri de stînci săpate pe adîncul cerului, se înalță în aer ca un fantastic castel de aur zidit de mîna fermecată a unui vrăjitor din povești. La minunea aceasta naturală, 10.000 de mîncători au adus un spor de frumusețe. Apele și munții s-au prins aici într-o îmbrățișare de fier și beton. Ceea ce a făcut ca Bicazul — devenind centru de răspîndire a luceferilor peste țară și mijloc de ploaie arti-

ficială pentru holde — să ajungă și un centru turistic cu mari perspective.

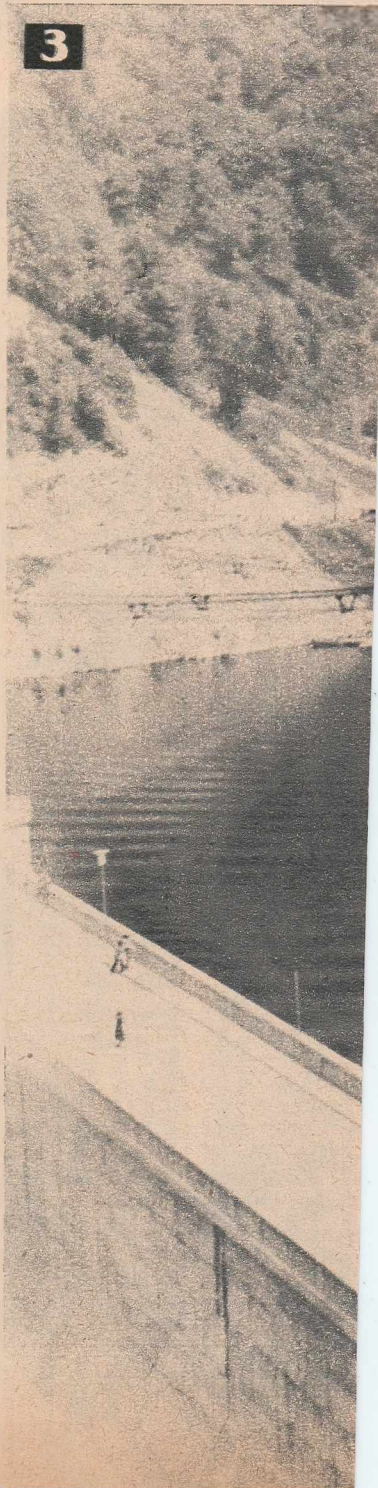
Alături de cei 3.000 de oameni, am venit și noi aici pentru două zile. Urcăm pe vasul „Reșița” și salutăm cu sute de mîini pe cei rămași pe mal. Deocamdată nu există nici un ghid care să dea explicații în legătură cu această uriașă realizare a zilelor noastre și cu diversele legende și întîmplări petrecute pe aceste locuri în vremile de mult trecute. Cărțile lui Sadoveanu și Hogaș, rămase în inimile noastre, ne aduc însă mărturia veridică în acest sens.

Iată-ne ajunși în larg. Plutim pe o apă adîncă de circa 100 de metri; plutim peste palatele prinților Sturza; plutim peste drumurile pe care a umblat încrîncenată de durere și ură Vitoria Lipan, în căutarea omului ei scump, Nichifor, prădat și omorît de mișei. Poate că baltagul ei o fi fiind aici, undeva, îngropat în amintire și veșnicie.

Facem un scurt popas la fiecare stație de debarcare: Secu, Izvorul Alb, Buhalnița, Hangu, Ceahlăul, Bistrișoara, Poiana Teiului. Străbatem 32 de kilometri de apă și ne reîntorcem la Secu pentru a fi martori la ceea ce nu putea fi Calistrat Hogaș: oglindirea Ceahlăului în apele strălîmpezi și potolite ale Bistrișei metamorfozate în lac.

Virfuită pe munte, Baba Dochia s-a oprit pentru o clipă din scuturarea cojoacelor și privește mirată și zîmbitoare la lumea aceasta nouă, veselă, adunată din patru zări de țară.

Continuîndu-ne drumul sîntem spectatorii unui program prezentat pe vapor de formația artistică a sindicatului sanitar din Piatra-Neamț.

Lângă cabina de comandă a vasului, trei fete deschid programul. Prezentatorul anunță:

— Un cîntec pentru căpitanul vasului care ne conduce în larg.

Din motive de... bere

În sfîrșit, soarele în dărnicia sa ne-a prăjit strașnic, iar aerul ne-a produs o foame de lup. Toți cei care sîntem pe vapor ne cunoaștem doar de cîteva ceasuri. Cu toate acestea ne-am împrietenit și ne-am hotărît să prînzim împreună, la marginea lacului, în apropierea portului Bicaz. Poate că am fi ales un loc de prînz mai în inima codrului; n-am făcut acest lucru din motive de... bere, care, deocamdată, se găsește numai lângă portul Bicaz. Dar va veni și ziua cînd, asemeni călugărului lui Hogaș, turistul care va poposi în munții ce înconjoară lacul Bicaz va găsi berea la îndemînă, își va potoli setea și, destu-pînd a doua sticlă, va spune: „Bis repetita deo placent” (Cele ce se repetă sînt plăcute domnului).

Dar pînă atunci ne mulțumim cu berea și mititeii de la bufetul din apropierea portului, cu slană de la Cluj, cu brînză adusă de niște suceveni și cu alte merinde imbie-toare. Facem cunoștințe și schimb de adrese: Gheorghe Tepuc, mecanic de locomotivă la fabrica de ciment din Bicaz; Constantin Maximiu, colectivist din Vlăsinești, raionul Săveni; Ana Buzilă, învățătoare într-un sat din Năsăud; Stefan Erszeny, turnător la întreprinderea metalurgică „Republica” din Reghin etc., etc.

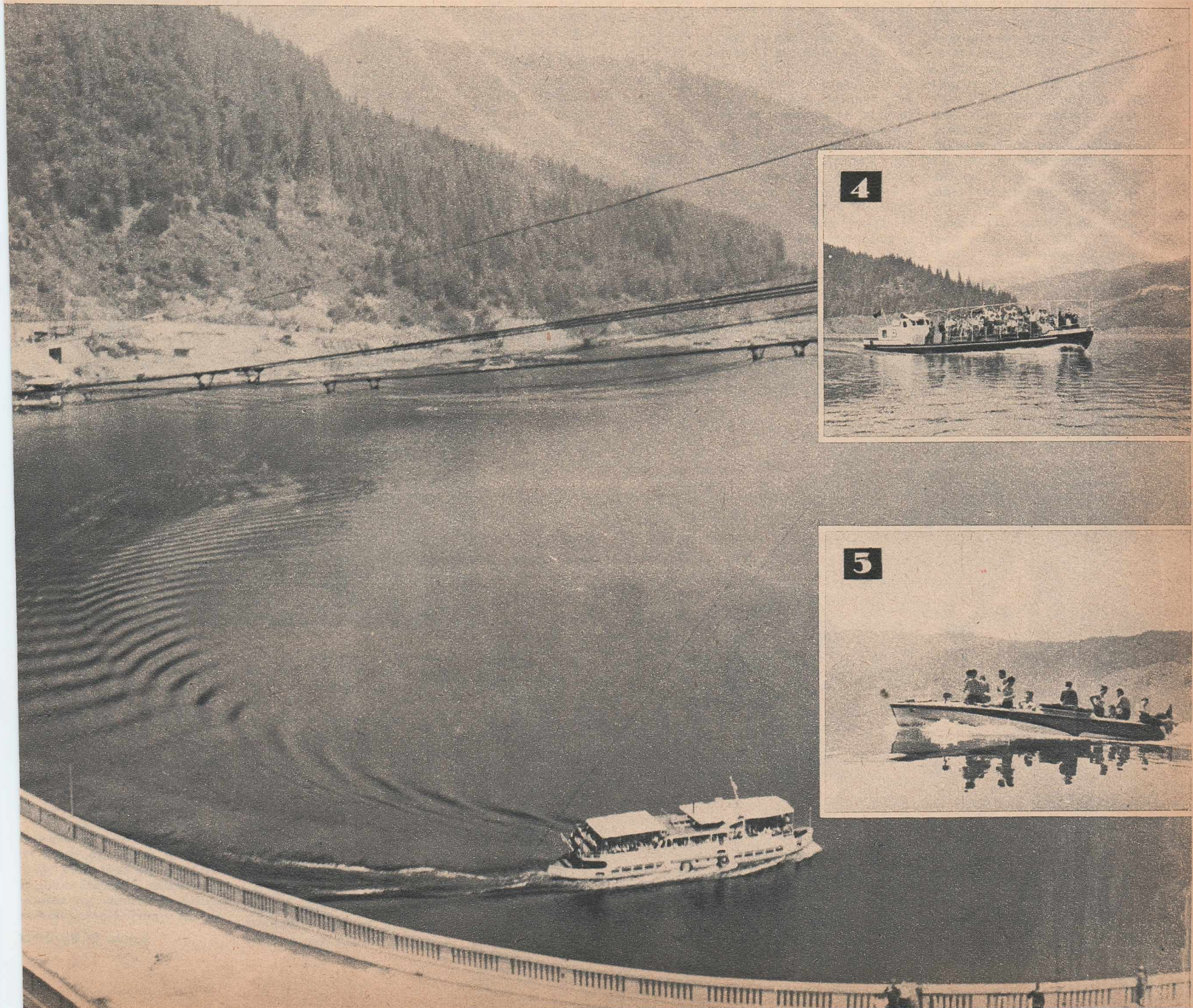
După prînz ne împrăștiem în grupuri, urcăm în șalupe și pornim din nou în larg.

Cînd soarele coboară spre amurg, un contabil din Piatra-Neamț, fire romantică deși e om de cifre, ne face atenți:

— Priviți soarele! Nu cel de pe cer! Cel de pe apă! Dacă nu era lacul, n-avea unde să se oglindească și apunea... șablon, așa cum îl știm de două mii de ani.

GH. MINIȘAN

Fotografii de S. STEINER

La mai...mulți!

Așadar, au apărut chipuri și nume noi la estradă. Și mai ales în compartimentul comic, unde, fără a înceta să guste hazul personal al fiecăruia din „veteranii” îndrăgiți ai revistei, publicul simțea nevoia și reclama o înnoire.

Au sosit în teatru aceste noi tinere talente, venind din cele două surse care s-ar fi convenit să alimenteze mai de mult și cu mai puțină zgîrcenie revista: Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale” (care s-a hotărât în cele din urmă să repartizeze doi din absolvenții săi „ușuraticului” gen al estradei) și mișcarea de amatori, nesecată comoară de talente.

Cine sînt ei?

Telespectatorii care au urmărit emisiunea din 27 iunie 1960, emisiune realizată cu concursul artiștilor amatori dintr-un raion al Capitalei, l-au văzut atunci pentru prima oară: un tinereț cam deșirat, cu ochelari groși ce nu voiau de loc să ascundă o privire puțin sașie, cu papion și pălărie turtită. Timid, naiv, îndrăgostit lunea dar neîndrăznind să-și mărturisească iubitei simțăminte, el o întreba mereu doar „Ce mai faci, Maria?”, bîlbîindu-se de emoție. Iar cînd, în sfîrșit, a avut într-o zi curajul să-i spună „Te iubesc, Maria”, era cît p-aci să-și „înghită pălăria” (și pentru nevoile rimei, probabil). Telespectatorii i-au aflat atunci

numele pentru prima oară: Nicu Constantin. Dar obișnuinții Casei de cultură a raionului „Grivița Roșie” îl cunoșteau mai demult pe tînărul ce jucase acolo în „Ziaristii” (Romeo) și în „Doamna ministru”, care interpretase atîtea scheciuri și cuplete în spectacolele de estradă ale ansamblului casei și care fusese laureat al celui de-al 4-lea concurs al amatorilor. Nicu Constantin făcea teatru, deși...

...Deși tatăl lui, muncitor constructor din Vasile Roaită, voise neapărat ca cel de-al șaselea din cei șapte copii ai săi să devină marinar. L-a dat la școala medie de navigație și motoare din Constanța... Dar aici a preferat să cînte la trompetă și să prezinte numere comice.

...Deși, venind apoi la București, a învățat meseria de electrician și a lucrat la I.R.E.B. Dar în Capitală s-a apucat să studieze teatrul la Școala populară de artă.

...Deși, însoțindu-și într-o zi un prieten la Teatrul „C. Tănase” (unde se dădea un concurs), prietenul a căzut la „examen”, iar el — văzut în sală de conducerea teatrului — a fost poftit să urce pe scenă și pe urmă... angajat. Faptul se petrecea în luna ianuarie a acestui an.

L-ați văzut în „Concertul tineretii” și în „Revista '62”? Își spune bine cupletele, cu o notă personală, cu haz. Aici, în „Concertul tineretii”, l-a cunoscut pe Al. Lulescu și — cu ajutorul regizorului

debutant Cezar Grigoriu — au format un cuplu ce se anunță interesant.

Nici drumurile care l-au adus pe Al. Lulescu la estradă nu au fost prea directe. Copil fiind, a interpretat pe Emil în „Emil și detectivii” și pe lupul în „Cercul barbă-cot” la un teatru de copii, pentru ca apoi să ajungă... dansator, prim-solist al Ansamblului armatei. După două stagii a renunțat totuși la coregrafie, pentru a intra la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale”, studiind un an în clasa regretatului maestru Bălțăteanu, apoi în cea a lui Al. Șahighian.

De un an joacă pe scena Teatrului satiric-muzical și a avut cîteva bune apariții în „Concertul tineretii” și în „Revista '62”. Nu merge pe comicul burlesc, pe șarjă, ci caută să creeze, împreună cu Nicu Constantin, un cuplu scenic modern, muzical, plin de tinerețe și voie bună. Foarte tînăr încă, acest cuplu n-a căpătat o personalitate precisă, nu s-a definit, și aceasta ține poate și de faptul că textierii nu l-au ajutat în suficientă măsură. În orice caz însă — indiferent de aceasta — cei doi au pășit pe scena revistei cu dreptul.

În sfîrșit, pe cel de-al treilea tînăr actor de la „C. Tănase” l-ați auzit pentru prima dată în „Concertul tineretii”, spunînd, în dulce grai ardelenesc, cupletul „Unde-i

Mihai Ciucă își spune cupletul...

Un promițător cuplu de comici: Nicu Constantin și Al. Lulescu

pentru-n București?”, l-ați văzut dansînd și cîntînd împreună cu Lulescu în numărul „Studentii” din „Revista '62” și i-ați reținut desigur statura masivă și numele scurt: Ciucă. Mihai Ciucă. Cel de-al treilea fiu al unui oficiar sanitar, n-a vrut să se facă nici doctor, ca fratele cel vîrstnic, nici inginer — ca mijlociul — ci, cu tot dinadinsul, actor de teatru. Drept care a început prin a fi... dansator (în Ansamblul U.T.M.) și a făcut apoi institutul la clasa Beatei Fredanov, ca să descindă imediat după absolvire pe scena

Teatrului satiric-muzical „C. Tănase”.

E plin de visuri mari: vrea să aducă în revistă un personaj de factură nouă, plin de optimism, un tip de comic pozitiv, care să converseze familiar cu publicul, să-l facă pe acesta participant activ al celor ce se petrec pe scenă — să ridă împreună cu el de năravurile învechite.

După pasiunea cu care studiază și muncește, după realizările pe care le-a avut pînă acum se poate crede că aceste visuri nu vor rămîni numai visuri. Noi i-o dorim

Sanda FAUR-DIM

Samson și Dalila

Povestire de ILLÉS Béla

Am servit timp de cinci zile în armata filistenilor. De vreo câteva ori pe zi dădeam lupte crâncene cu detașamentele inamice. Când aveam câte o jumătate de oră liberă între bătălii, micul nostru grup alcătuit din soldați ai antichității se aduna la picioarele sfinxului egiptean. Citeam din „Estetica“ lui Hegel.

Salariul războinicilor filistenilor era de 3.000 coroane austriece pe zi. Soldații iudei primeau tot atît, deși, după părerea lor, li se cuvenea mai mult. Și pe bună dreptate: seara, în timp ce noi ne îndreptam spre stația de tramvai, ei se chinuiau să-și spele de pe obraz cleiul cu care erau lipite bărbile.

După vreo patru zile de șovăieli, ei trimiseră o delegație la regizorul principal, cerîndu-i un supliment pentru barbă. Acesta îi ascultă calm și le răspunse sec:

— Figurantul de film e figurant de film și atîta tot! Nu văd nici o deosebire între unii și alții. Eu sînt democrat.

— La studioul cinematografic „Sascha-film“ vikingii care sar în apă primesc cu 200 coroane mai mult decît vikingii ce-i urmăresc fără să sară în apă!

— Asta-i treaba celor de la „Sascha“! Și dacă vreți să știți părerea mea, sînt convins că „Sascha“ face o mare prostie. Ca rezultat al diferenței de salariu vor sări în apă cu mult mai mulți oameni decît este necesar pentru succesul filmului...

Așa a dat greș acțiunea separată a „inamicilor“. Iar valoarea celor 3.000 de coroane scădea din zi în zi, ba chiar din oră în oră. Pe atunci, în Austria bîntuia inflația și o pîine care costa într-o zi 1.800 coroane nu mai putea fi cumpărată a doua zi decît cu 2.700 coroane. Prețul unui bilet de tramvai se ridicase de la 370 la 480 coroane.

Detașamentul de filistenii în care fusesem repartizat alcătuija corpul de gardă al Dalilei. Nu aveam prea mult de lucru, așa că ne rămînea destul timp ca să ne ocupăm de organizarea și pregătirea unei mișcări unite a tuturor figuranților pentru mărirea salariilor. La drept vorbind, figurații de film nu sînt prea potrivite pentru asemenea acțiuni, mai ales că pe vremea aceea (trecuseră doar trei ani de la sfîrșitul războiului*) Viena devenise locul de întîlnire al tuturor aventurierilor ghinionisti din întreaga Europă, categorie socială din care se recrutau războinicii din filmul ce se turna atunci.

Dar — lucru surprinzător — tovarășii noștri de arme au consimțit să ia parte la lupta pentru porirea salariilor. Neînțelegeri au fost numai în legătură cu reprezentarea naționalităților în comitetul de grevă: dacă să fie mai mulți austrieci decît unguri, sau italieni decît polonezi. Înă la urmă ne-am înțeles și în privința acestora. De altfel dezbaterile au fost scurte, deoarece fiecare membru al comitetului nu-și cunoștea ecît limba maternă. Înțelegera a fost încheiată în spatele sfinxului egiptean, după o bătălie sîngeroasă. Ca șef al acțiunii a fost ales un are preot, secundat de un comandant militar de ministrul Dalilei.

Totul a mers ca pe roate. A doua zi se turna scenă de mase, așa-numita „scenă a monstrului“. Regizorul principal plasase în așa fel pe i opt sute de figurați, încît spectatorilor să se pară că sînt 20.000. Noi, filistenii, îl luam prizonier pe Samson care — slavă Dalilei! — a chel ca o bilă de biliard. Pe inamicii care neau în ajutorul prizonierului îi nimiceam. Samson, ferecat în lanțuri, stătea între noi.

De jur împrejur, mii de cadavre. Și iată, dîndărătul sfinxului apare Dalila însoțită de corpul de gardă filistean. Dalila flutura o pană de pînă. Fața-i strălucea de mîndrie și bucurie.

Am repetat de vreo cinci-șase ori această „scenă a monstrului“, pînă cînd regizorul, mulțumit, strigă în pilnie:

— Atențiune! Se turnează! Haide! Începeți!

În secunda următoare am năvălit cu toții, luîndu-l prizonier pe Samson. Cadavrele dușmanilor se rostogoleau la picioarele noastre. Operatorii lucrau febril. Dîndărătul sfinxului apăru Dalila.

— Mai maiestuos! Mai încet! — îi strigă regizorul. Iar Dalila zîmbi cu mîndrie și demnitate.

În clipa aceea noi, filistenii învingători, ridicînd spre cer lîncile de lemn și scuturile de carton presat împodobite cu hîrtie de staniol, izbucnirăm într-un urlet cumplit:

— Nu mai jucăm decît pentru 5.600 de coroane!

Auzînd urletul nostru, toți morții săriră în picioare și începură să zbiere:

— Nu mai jucăm decît pentru 5.600 de coroane!

Regizorul înjură furios. Dalila căzu leșinată. Operatorii se opriră din lucru, străduindu-se să nu arate că scena le place.

— Netrebnicilor! Nespălaților! Ați stricat filmarea! — răcnea regizorul.

— Nu mai jucăm decît pentru 5.600 de coroane! — zbiram noi.

— Grosolanția voastră o s-o ucidă pe Dalila! — urla el.

— Nu mai jucăm decît pentru 5.600 de coroane!

După ce regizorul, răgușînd, a încetat să mai zbiere, am început tratativele. Într-o jumătate de oră am căzut la înțelegere. Revendicările noastre au fost acceptate.

★

A doua zi n-au circulat tramvaiele. În oraș se răspîndise zvonul că muncitorii din Wiener Neustadt intraseră în grevă.

Împreună cu alți cîțiva luptători am străbătut pe jos într-o oră și jumătate distanța pînă la platoul de filmare. Pe drum am discutat printre altele despre suplimentul pe care ar trebui să-l cerem pentru acest lung marș forțat.

Ajunși la studio, ne dezbrăcărăm la repezeală travestindu-ne în minunatele mantale argintii și ne grăbirăm spre locul de filmare. Cînd să intrăm, porțile zăvorîte! Un anunț lipit pe gard ne lămurea: noi, vreo treizeci de inși, eram concediați.

Am început să izbim cu lîncile în porți. Sus, pe meterezele cetății, apăru regizorul. Strigînd în pilnie, ne ținu un discurs, adresat de fapt figuranților ce nu fuseseră concediați:

— Conducerea întreprinderii a aflat cu indignare cum ați stricat filmarea de ieri, provocînd pagube însemnate. La rugămintea mea, direcțiunea a renunțat la intenția de a vă imputa acoperirea daunelor. Însă, în același timp, a respins cererea de majorare a gajului peste 3.000 de coroane pe zi. Cine vrea să lucreze așa, poate să rămînă. Cine nu, n-are decît să plece. Iar pe capii scandalului îi concediem.

Am arătat mai sus din ce fel de pleavă era alcătuită armata figuranților de film pe vremea aceea. Deci, e de prisos să mai comentez faptul că o bună parte dintre ei acceptară condițiile impuse de patroni. Noi, cei concediați, mai făcărăm un timp gălăgie și apoi ne-am dus la vestiar să ne îmbrăcăm în prozaicele noastre haine

contemporane. Dar magazia era închisă și cheia se afla la regizorul secund. Canalia nu voia să ne elibereze hainele pînă nu se termină filmarea, deci pînă seara.

Ce puteam face? Ne-am îndreptat spre o pădurice din apropiere, unde, întinzîndu-ne pe iarbă, am început să citim din „Estetica“ lui Hegel. Dar nu pentru mult timp. Căci la liziera pădurii, dinspre cîmp, apăru un grup de tineri muncitori. Ca și noi, se îndeletniceau cu cititul; erau și ei șomeri care, în lipsa altei hrane, se îndestulau din cea sufletească. Cînd și cînd vîntul aducea pînă la noi cîte o frază în care distingeam și numele lui Marx.

Apoi am încetat să mai privim spre tinerii muncitori și poate că am fi uitat de ei dacă atenția nu ne-ar fi fost atrasă de un cîntec. Cum e posibil oare? Să cînte muncitorii un asemenea cîntec?

Cuvintele se distingeau din ce în ce mai clar:

„Prințul Eugen, cavalier ne-nfricat,
A vrut să-l aducă-napoi pe mpărat...“

Dinspre cîmp apărură vreo optzeci de studenți cu zvastici la butonieră. După o luptă scurtă, tinerii muncitori fură nevoiți să bată în retragere în fața covîrșitoarei superiorități numerice a fasciștilor. Unul dintre flăcăi căzu în mîinile studenților, care-l bătură pînă la sînge.

Cînd ne revenirăm din uimire, întreg cîmpul era în mîinile celor cu zvastici.

— N-o să răbdăm una ca asta! — strigă unul dintre noi. Să-i izgonim!

— Cu ce? — întrebă marele preot.

— Cu lîncile! Cu scuturile!

— Cu scuturile de carton? Cu lîncile de lemn?

— N-are importanță! Să mergem! — strigarăm toți într-un singur glas.

Și într-o clipă sărirăm în picioare, constituindu-ne într-un detașament de soldați ai antichității avînd în frunte cîțiva ofițeri și mari preoți.

— Detașament! Fii gata! Înainte marș!

Coifurile de carton și lîncile de lemn sclipeau în razele soarelui văratic. Mantile fluturau ca niște drapele de luptă. Pămîntul se cutremura sub sandalele noastre de lemn.

— Ura! Înainte! Ura!

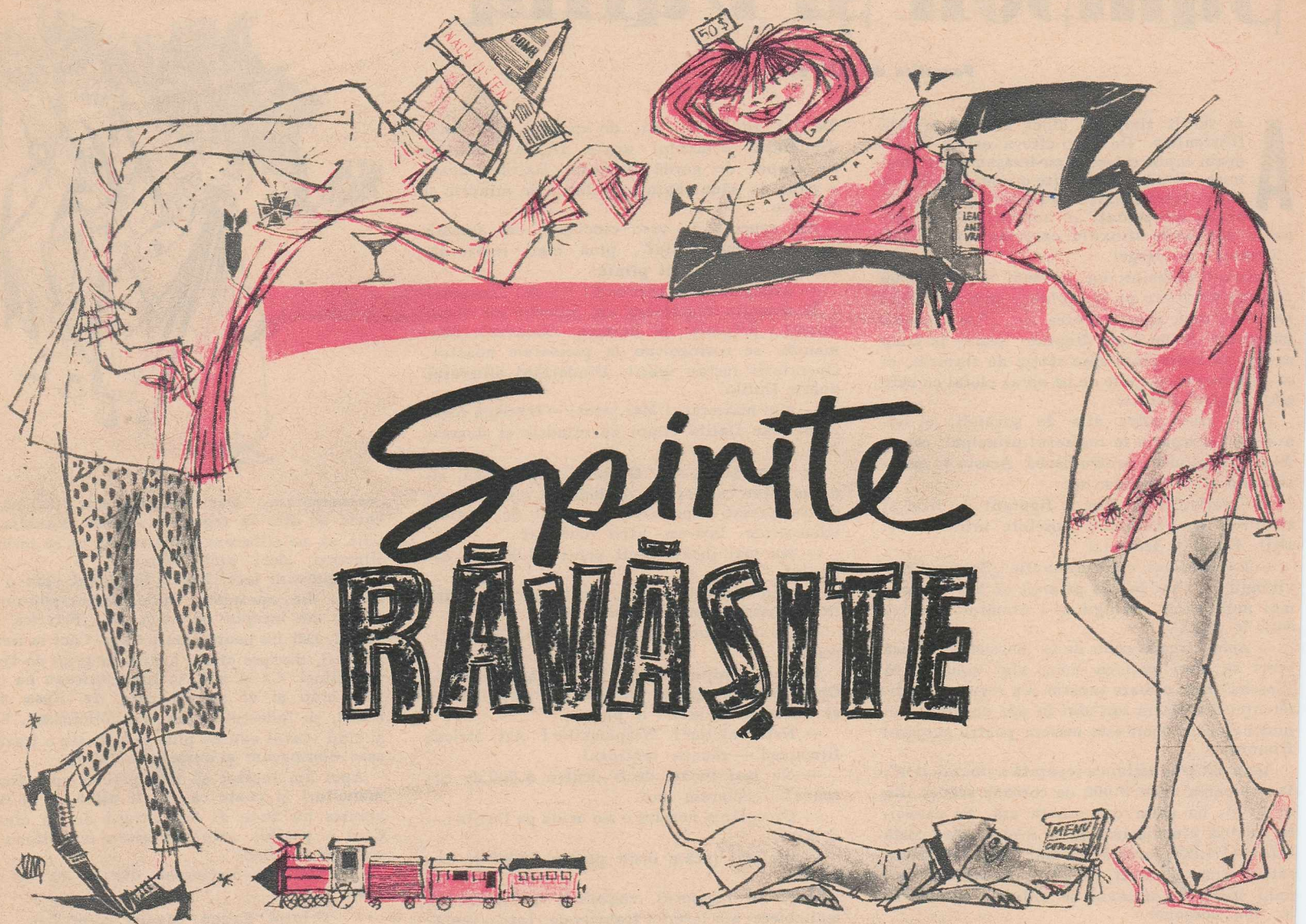
Cînd ieșirăm dintre copaci și apărurăm pe cîmp în fața studenților cu zvastici, aceștia rămăseră cu gura căscată: nu se puteau dumiri dacă visează, dacă au înnebunit ori dacă au năvălit peste ei niște evadați din balamuc.

După un minut eram stăpîni pe cîmpul de bătăie. Cei cu zvastici o luaseră la sănătoasa mîncînd pămîntul.

— Ura! Am învins! — strigau filistenii.

— Da! Am învins! — strigă înveselit marele preot. Știți, acolo, pe platou, tovarășii noștri de arme primesc trei mii de coroane pe zi ca să se joace de-a războiul. Iar noi, aici, cu toate că pe gratis, am dat o bătălie adevărată!

) E vorba de primul război mondial — N. R.

Spirite RĂVĂȘITE

de Valentin SILVESTRU

Ilustrația de Val MUNTEAN

Numeroși oameni de pe glob se întrebă — atunci când nu au altceva mai bun de făcut — cu ce se ocupă în timpul lor liber politicienii țărilor capitaliste, magnații, regii și alte persoane fără utilitate contemporană, care sînt preocupările anturajului lor, ce anume repauzează creierul lor sleit de combinații. Unele informații parvin, desigur, publicului laic prin ziarele de scandal, prin filme îndrăznețe, prin memorii postume sau chiar prin canalele, atît de numeroase, de reclamă personală a diferite personalități.

Se știe, de pildă, că fostul președinte al Statelor Unite, Truman, după ce a dat ordin să se arunce bomba atomică asupra Hiroșimei, și-a luat o după-amiază liberă ca să-și pună în ordine bogata colecție de bretele. El și-a început cariera ca băiat de piață al unui mic producător de bretele și a rămas cu această pasiune gumilastică pentru tot restul vieții. Este cunoscut, de asemenea, că înainte, în timpul și după actele capitale de guvernămînt, fostul președinte Eisenhower practica golful. Perioada ultimă a funcționării sale la Casa Albă a demonstrat însă că era un jucător mediocru: a pierdut mai toate partidele angajate. Fostul vicepreședinte Nixon se ocupa intens cu grădinaritul — patimă pe care i-o cunoștea întreg continentul american. În timpul răsunătorului său turneu prin America de Sud, locuitorii țărilor vizitate i-au aruncat omagial nu flori — cum obligă tradiția — ci legume; faptul că zarzavaturile erau putrede se datora, firește, anotimpului neprielnic în care fusese organizată călătoria. Amănunte interesante despre preocupările particulare ale oamenilor importanți din lumea căreia ei îi spun cu duioșie „liberă” au mai fost relatate de filmul italian „Dolce vita”, de filmul vest-german „Rosemarie”, de procurorul Tribunalului de Sena care a anchetat procesul „baletelor roz”, de procurorul tribunalului din Roma care a instruit cazul Montesi, precum și de alții.

De la o vreme, presa occidentală și-a intensificat investigațiile în viața particulară a somităților, oferind un material de lectură nou și foarte pitoresc.

Școala de recreație

Se pare că printre miniștri și oamenii de afaceri ves germani e răspîndit surmenajul cronic. Relațiile incerte din cadrul diferitelor comunități mai mult sau mai puțin europene (relații pe care, conform expresiei piosului cancelar doctor Adenauer, „nici dracul nu le mai poate descurca”), precum și manevrele menite să cucerze mărfurile engleze pe piața iberică, cele americane pe piețele asiatică, cele engleze Statele Unite, cele americane în Franța, cele franceze în Italia, cele italiene în Libia etc., — i-au dus pe unii din înalții consilieri la opacitate mintală. Ziarul „Frankfurter Ne Presse” relatează că medici germani de ocazie care renume au răspîndit ideea că cel mai bun mijloc de a lupta împotriva surmenajului oamenilor de afaceri este de a li se oferi acestor preocupare secundară de natură distractivă.

Un comerciant münchenez, Heinrich v. Gruben, a avut la rîndu-i ideea de a deschide școală de preocupări recreative pentru oameni de afaceri. Aici ei se ocupă cu fabricarea pășurilor de copii, a jucăriilor din miez de plăci a caselor din capace de sticle de bere. Una din secții — căci școala e împărțită în secții — ca obiect confecționarea imitațiilor de bijut din tinichea. Elevii mai avansați pot trece fabricarea jucăriilor mecanice: trenuri electrice, avioane, tancuri.

Conducerea școlii ține strict secret numele școlarilor. Indiscrrețiile din jurul ei îngăduie însă să se presupună că printre cei ce-și caută acest fel de recreație se află și înalte persoane.

tăți. Se pare că ministrul de Război Strauss este unul din favoriții domnului Gruben. El se joacă liniștit cu un trenuț electric și construiește, deocamdată aici, miniaturale rachete teleghidate. S-a aflat, de asemenea, că după câteva discursuri antisovietice, anticomuniste și unul chiar antigerman, rostit în engleză în Berlinul occidental, W. Brandt, primarul orașului, s-a internat pentru o lună în școală. Preferințele sale s-au îndreptat spre atelierul de panglici și dantele. O știre, neconfirmată încă, susține că dl. Allen Dulles, extenuat din punct de vedere cūban, va fi, de asemenea, pensionarul școlii pentru un timp. I s-a reținut un loc la secția vaporase.

Ziarul informează că dl. von Gruben a luat hotărârea de a-și transforma școala într-un sanatoriu modern, în care joaca nevinovată cu trenuțurile electrice să fie supravegheată discret de neurologi.

Melancolia tratată cu conopidă

O dată cu preocuparea pentru persoanele din înalta societate suferinde de spleen astenic, se dezvoltă și grija față de anturajul lor. Revista „Stern” relatează pe larg felul cum funcționează la Stockholm prima școală de gimnastică pentru cîinii de apartament deveniți obezi din lipsă de exercițiu. În afară de orele de gimnastică — evident, suedeză — aici li se aplică masajele electrice și li se fac raze ultraviolete. De asemenea, se exercită asupra lor o constrîngere blîndă în favoarea vegetarianismului. Conducătoarea instituției a demonstrat că un bulldog de mai multe zeci de kilograme a pierdut în trei săptămîni douăzeci și trei la sută din greutate, în urma unui regim intens de morcovi și conopidă. Un prepelicar adus într-o stare deprimantă de melancolie și astm bronșic a redevenit într-o lună extrem de voios și a izbutit să prindă, printr-un singur salt, o rață trucată — din materialul didactic al școlii.

Deși numai înscrierea la cursuri costă o sumă echivalentă cu salariul pe opt luni al unui învățător suedez din învățămîntul elementar, școala e, de doi ani încoace, supraaglomerată. Pentru a obține admiterea, cotețul îngrășat pînă aproape de plesnire al soției unui înalt demnitar a trebuit să facă uz de o influență atît de suspusă, încît ziarul nici nu îndrăznește s-o numească. Se crede că această nouă preocupare vine în Europa de peste ocean, ca odinioară porumbul și tutunul. Cel puțin așa lăsa să se bănuiască — cu cităva vreme în urmă — ziarul londonez „Daily Sketch”, care s-a ocupat îndeaproape, într-o serie de articole, de ultimele cercetări americane asupra psihologiei canine. Acestei noi îndeletniciri i s-au consacrat o serie de psihiatri din Hollywood.

Specialiștii în psihanaliza canină realizează ciștiguri fabuloase. Ei cer onorariu pe ședință — și sînt necesare cel puțin 15 ședințe pentru a afla ce-l supără pe un cîine cu mîntea confuză, care sînt cauzele acceselor sale isterice și de unde provine sila de lume pe care o manifestă fățiș cite unul dintre patruzeți.

De la Hollywood, această preocupare se lățește și în alte orașe americane. La New York, Societatea pentru protecția animalelor a construit o clădire specială (cu un deviz de 100 milioane franci — relatează ziarul francez „Paris-Presse l'Intransigeant”), amenajată cu un confort suprarafinat. În săli anume destinate se transmite prin difuzoare muzică aleasă pentru calmarea cîinilor diagnosticați ca „nervoși”. O cunoscută actriță de cinema, entuziasmată de această realizare, a și hotărît să încredințeze pudelul ei, care suferă, se pare, de accese colerice, psihanalizatorilor din New York. Ea a încălcat regulamentul societății de avioane, nepermițînd ca psihanalizatorul să fie dus în compartimentul bagajelor: „Cățelul se află sub îngrijire psihiatrică — a declarat ea — și nu are voie să fie lăsat singur pînă la determinarea precisă a diagnosticului”. Care va fi diagnosticul? Cine știe! S-ar putea să se constate că vietatea s-a

găsit o vreme sub influența unei secte religioase necunoscute.

Păpușile călătore

Oamenii de afaceri americani intrunindu-se mereu într-un alt loc din țara lor — sau în alte țări pe care le administreză — au sugerat indirect Nellei Bogart, o brunetă seducătoare cu ochi verzi, cum o descrie ziarul „France Soir”, o idee ingenioasă și extrem de rentabilă. Ea a creat un harem ambulat compus din o sută de „păpuși ale viciului”, cu care se deplasa, feroviar sau aviativ, după urgență, în localitățile unde aveau loc renniumi de afaceri la cel mai înalt nivel. Sarcina întreprinderii era de „a înveseli”, după muncă, pe stimații trustmenii.

Bruneta seducătoare a fost zgîrcită cu amănuntele asupra acțiunilor ei înveselitoare, dar judecătorul Dimock din New York caută s-o convingă că ea organizase de fapt „un serviciu național de prostituție”.

Martorii procesului sînt extrem de reținuți. Ei oferă justiției americane detalii de acest fel: „Mi-a închiriat tot hotelul pe șase luni înainte, dar *habar n-am* cine era în cameră” (un hotelier din Chicago). „I-am închiriat, cu o sumă mare, trei linii telefonice particulare, dar *habar n-am* cine și cu cine vorbea” (d-na H. Deutschel, proprietara unui serviciu telefonic pentru abonații absenți de la domiciliu). „Am fost una din «păpușile» Nellei, am lucrat trei ani pentru ea, dar *habar n-am* cine erau «clienții»” (Simone Chenet, de 18 ani, origine elvețiană, blondă). Totuși, din naivitate originară sau din șiretănie bine dirijată de patroană, micuța elvețiană a mai mărturisit că în toial chefurilor aprige „clienții” rosteau propozițiuni — pentru ea ciudate: „Nu trebuia să ne băgăm în peninsula aia mlăștinoasă”, „Cu generalul Challe am mizat pe un cal mort”, „Aia de la Saigon se duce oricum de răpă, mai bine l-am împinge noi” — ceea ce presupune că erau persoane care aveau și preocupări politice, nu numai economice, și că distrația cu păpușile viciului îi predispucea la meditații și asupra altor preocupări vicioase.

Judecătorul Dimock a încercat să chemă și martori din înalta societate. Din nefericire, aceștia erau foarte ocupați. Un membru al familiei Morgan era plecat în Laos, în calitate de consilier tehnic pentru elicoptere defecte. Un înalt funcționar al unei bănci, ținînd de proprietățile casei Dupont de Nemours, era programat cu o serie de conferințe la Miami „pentru pregătirea unei importante acțiuni”.

Procesul trenează în mod plictisitor. Se crede că Nella Bogart e pasibilă de o pedeapsă pînă la un an detențiune condiționată și o destul de grea amendă...

Enibaharul antihi-drogenic

Firește, cele de mai sus sînt distrații pentru domni. S-au creat însă și modalități agreabile instructive deucidere a timpului mult prea liber al doamnelor de familie bună. Mai notorii sînt: contactul cu științele oculte, vrăjitoria, astrologia și prorocirile laico-profesioniste. Altele, mai obscene, nu e cazul să fie pomenite.

Cîteva date nude:

Dl. Joe K., fabricant de mătăsuri imprimate, proprietar de imobile, introduce o reclamație împotriva unui grup de șarlatani. Motivul: soția, fiica și cumnata, suferind — sau năzărindu-li-se că suferă — de afecțiuni reumatice, au fost îndemnate de șarlatani să petreacă patru ore zilnic într-o mină de uraniu părăsită (statul Texas). S-a plătit patrușprezece dolari ora de ședere în mină. După „absorbirea” timp de optsprezece zile a „radiațiilor lecuitoare”, cele trei femei au fost internate în spital cu diagnosticul de artrită acută. Șarlatanii n-au fost prinși. La descinderea făcută în mină, au fost găsite alte treizeci de doamne din buna societate a orașului, care „absorbeau” radiații. În cursul anchetei, una a mărturisit că a cumpărat pentru 1.100 dolari un „atomotron” în care fierbea „apă iradiată”; i se recomandase să ia opt lingurițe pe zi. S-a constatat că aparatul era de fapt o mașină

de spălat rufe scoasă din uz, care se încălzea la priză cu o rezistență de fier de călcat.

În strada 43 din New York se află biroul lui Roy Horn de profesiune declarată „filantrop” și sediul firmei al cărei proprietar e: „Institutul apelurilor emoționale”. Roy Horn încasează 100 de dolari pentru o vizită. În timpul vizitei el solicită clienților „fluidul emoțional”. Cînd „fluidul” nu răspunde la apel sau vine sărac, atunci chemătorul rostește „frazе magice”. După un număr de fraze magice, vizite, ședințe și dolari, fluidele cresc, devin uneori chiar năvalnice, cliențele capătă o stare vecină cu isteria și în clipa aceea Roy Horn le asigură că și-au însușit secretul fericirii. Printre cliențe se găsesc persoane ilustre; după cum relatează ziarul italian „Il Giornò”, chiar și soții ale unor diplomați care s-au întors nefericiți din anumite țări (Cuba, de pildă) și care acum nu mai emit probabil nici un fel de fluide.

La Chicago a funcționat pînă spre jumătatea anului 1960 o fabrică de „leacuri antivrajitoare”, subintitulată „întreprindere chimică”. În registrul „fabricii”, la capitolul „materie primă” erau trecute printre altele: „piele de șopîrlă verde, inimă de cuc celibatar, gheară de corb în vîrstă, cenușă de os de sobol, greieri măcinați, vîrf de coadă de ornitorinc, firimituri de pene de barză lehuză... „Leacurile” aveau prețuri foarte mari și indicații terapeutice surprinzătoare, de genul: împotriva deochiului, a descîntecelor rău intenționate, a geloziei bazate pe dragoste, a geloziei bazate pe ură, a geloziei iscate de o cauză necunoscută. Fiertura de coada calului în care s-a aruncat un gălbenuș de ou de porumbel călător, amestecat bine cu o bucată de sticlă afumată, era recomandată contra „vrăjilor de dragoste”. Iar infuzia de șapte boabe de enibahar în care au fost lăsați să plutească, șapte nopți, șapte nasturi de sifed japonez era dată ca leac sigur împotriva uraiurilor exploziei unei bombe cu hidrogen — numai în cazul cînd infuzia e băută simultan cu explozia...

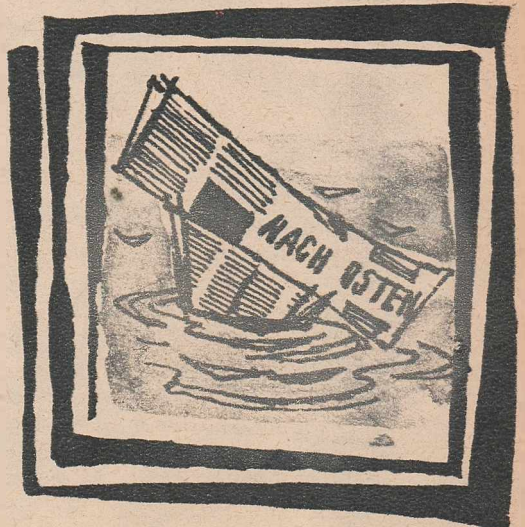
Un număr de persoane total imbecilizate au protestat la poliție cînd fabrica a refuzat să le mai vîndă un leac dovedit drept toxic. Judecătorul care i-a arestat pe „fabricanți” a fost pus cu uluire în fața unei adevărate biblioteci de scrisori de mulțumire către fabrică. Printre ele erau și epistole provenite de la funcționari cu răspundere în aparatul guvernamental, vedete de cinema, soții de bancheri și industriași. Ancheta e în curs de un an și jumătate.

Ar fi comic, evident...

...Dacă nebulonia și șarlatania astrologico-chiromantico-vrajitoarească s-ar restrînge numai la sfera problemelor sentimentale. Dar în ultima vreme își fac loc aici și implicații politicomilitare. Iar isteria cultivată pe acest teren nu poate avea efecte comice...

★

Ce sînt toate acestea? Trăsături caracteristice ale vieții spirituale a elitelor occidentale, momente din agonia tragicomică a unei lumi, distrații morbide de sfîrșit de itinerar...

FECIORUL BĂRĂGAN

Nu ne jucăm cu vorbele când afirmăm: un nou sol de grâu de calitate superioară este sinonim cu o nouă victorie în agricultură. Acest lucru a fost arătat cât se poate de limpede la Plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie - 1 iulie a.c.

De altminteri, unei holde care adună în brațele sale ogoare întinse nici nu i-ar sta bine în straie de spice sărăcuțe. Deci la holda mare spice mari, bogate în calitate de panificație, spice de mare productivitate. Pentru împlinirea acestui deziderat doctorii pământului — oamenii de știință din agricultură — dau o bătălie grea, ale cărei succese au început deja să se arate.

Insemnările noastre de mai jos, culese pe cea mai întinsă și mai mănoasă cîmpie a țării — Bărăganul — încearcă să comunice cititorilor cite ceva din experiența oamenilor care verifică știința din cărți în laboratoarele ogorului.

vînturile și face greutăți combinei la recoltare. Deci la agrotehnica superioară pe care se bazează agricultura socialistă Bărăgan-77 nu răspunde tocmai cum se cuvine. Fapt pentru care gloria lui e pe ducă. Nu-i nimic. Știința nu va lăsa pe schemă un loc liber al gloriei.

Aici e esența

Știți din văzute, din trăite, din manualele de geografie că Bărăganul are un climat extrem continental; știți că aici cad cele mai puține precipitații (400 milimetri și chiar sub 400 mm); știți că primăvara e rece și uscată, că iarna mușcă aici cu dinți de ger și că în mulți ani e văduvită de zăpadă. Ei, la aceste condiții care influențează cea mai întinsă cîmpie a țării, știința caută soiul de grâu corespunzător. Adică soiul care să reziste și la secetă, și la ger, și la cădere, și la boli și, pe deasupra, să fie de mare productivitate și să aibă certe calități de panificație.

În momentul de față cercetările oamenilor de știință de la Stațiunea agricolă experimentală de la Mărculești atacă aceste probleme. Rezultatele parțiale obținute atestă un lucru: cercetătorii aceștia tineri și

Ce nu știe toată lumea

Grful, cum știe oricine, se naște de la plecarea cocorilor pînă la coacerea merelor dulci, la sfîrșitul lui iunie. Aproximativ deci, nașterea unui bob de grâu durează cît nașterea unui copil. Splendidă coincidență. Numai că nașterea unui nou soi de grâu durează — nu de puține ori — decenii întregi. Numeroși savanți au stat ani de-a rîndul cu nasul în cărți, au făcut mii de experiențe și, cînd au încărunit, au avut bucuria unei trude îndelungate. Bobul de grâu mai productiv. Ca să vă convingeți de acest adevăr, întrebați-l pe sa-

vantul nostru, pe academicianul Gh. Ionescu-Sisești.

Socialismul a creat însă condiții de mîna întii pentru ca bobul de grâu mai productiv și de o calitate superioară să se ivească în spic, pe lotul de experiență și în cultură mare într-un timp cu mult mai scurt. Și aici, ca și în alte sectoare, se petrece un fenomen specific socialismului: mutarea viitorului către prezent.

O glorie care apune

În urmă cu peste zece ani, Stațiunea agricolă experimentală de la Mărculești — tipică pentru condi-

țiile agroclimatice din Bărăgan — a primit Premiul de stat clasa întii pentru crearea soiului de grâu Bărăgan-77. La ora aceea, Bărăgan-77 era o glorie a grîului românesc. În condițiile agrotehnice de atunci soiul acesta dădea producții mari. Iată însă că astăzi nu mai sîntem pe deplin mulțumiți nici de comportarea lui Bărăgan-77. Acum nu mai dăm la hectar 200 kilograme îngrășăminte minerale ca în 1950, ci 500 kg; acum nu mai facem arături de 18 cm, ca în 1950, ci de 30 cm; acum nu mai avem nevoie de un grâu cu paiul înalt, pentru simplul fapt că-l culcă

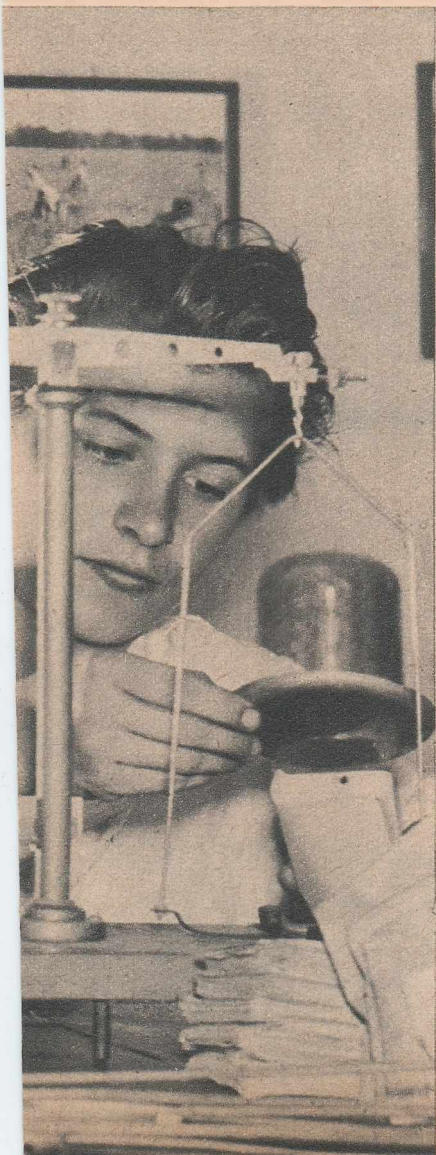

ULUI

vor îndeplini sarcinile cu mult înainte ca iarna să-și arate semnele la timpurile lor.

Cine a căzut la examenul de maturitate

La Mărculești se experimentează în culturi comparative peste 300 de soiuri de plante (grâu, porumb etc.) create în țară și peste hotare. În ultimii ani s-au introdus cîteva soiuri străine dintre care: Bezostkaia, Skorospelka, Triumph, San Pastore etc. Toate aceste soiuri au fost încercate în culturi comparative, timp de 2-4 ani, alături de o serie de soiuri nou create la alte stațiuni experimentale din țară și de soiurile vechi A-15 și Bărăgan-77. În vara aceasta, la recoltă, cînd grîul a dat examenul de maturitate, unele soiuri de grâu de import — destul de vestite — au obținut notă mică și ca atare n-au trecut examenul. Fără îndoială că aceste soiuri (de altfel cu bună productivitate) dau rezultate bune în condiții agroclimatice deosebite de cele din Bărăgan. Aici însă ele nu au luat examenul datorită faptului că în Bărăgan se petrece destul de des, mai cu seamă cînd

Cercetătorii de la Mărculești sînt preocupați de crearea a noi soiuri de porumb de mare productivitate. Inginera Anela Miller (sînga) urmărește felul în care se face polenizarea forțată la porumb, pentru obținerea liniilor care participă la crearea hibrizilor simpli și a celor dubli.

Nu vrem un pai de grâu înalt cît plopul, ci un pai scund, cu un spic voinic! În laboratorul de ameliorare a grîului se măsoară lungimea paielor și cantitatea de boabe din diferite spice.

seceta din sol e combinată cu seceta din aer, fenomenul șistăvirii (zbrîcirii), fenomen care a acționat din plin asupra lor.

Iată unele calificative:

San Pastore: foarte bun. Însușiri: productivitate mare, precocitate, rezistență la cădere. În condiții de producție mare, la G.A.S. Pietroiu, soiul s-a dovedit a fi deosebit de productiv. Se pretează la irigație, însă este mai puțin rezistent la ger decît celelalte soiuri.

Triumph: foarte bun. Însușiri: precocitate, productivitate, prețabil la mecanizare.

Perspectivile unui flăcău fără mustăți

E voinic, deși are trupul mai scund. Cercetătorii de la Mărculești

spun că în Bărăgan flăcăul ăsta blond și fără mustăți are mare viitor. E plin de sănătate și nu-i prea pasă de boli, îndeosebi de rugina galbenă. Nici de vînt nu-i pasă, că nu-l pune la pămînt. Trebuie avut în vedere ceea ce-i mai important: flăcăul acesta s-a dovedit a fi foarte bogat. El a dat cu 1.500 kg la ha mai mult decît soiul San Pastore.

Numele flăcăului, adică al soiului acesta de grâu: Bezostkaia. Patria unde s-a născut: Uniunea Sovietică.

Creații autohtone

Am vorbit mai întîi despre soiurile de grâu care au fost importate, pentru că așa cere protocolul: să te porți frumos cu oaspeții străini.

Inginerul Ion Ștefan, cercetător la secția de ameliorare a grului.

Însuși Bărăganul a devenit un laborator. Pe câmpul experimental s-au cultivat diverse soiuri de grâu care sînt supuse cercetărilor.

Dar trebuie să spunem un cuvînt de laudă și despre creațiile autohtone, despre soiurile de grâu create de cercetătorii noștri. În sensul acesta se numără: linia Bărăgan-12 care, în condiții de producție, s-a clasat deasupra soiului american Triumph (amintim cititorilor că această linie Bărăgan-12 a ajuns în medie pe patru ani la o producție deosebit de ridicată); liniile I.C.A.R.-497, I.C.A.R.-520 par de asemenea de perspectivă deoarece asigură producții mari și au evidente calități de panificație. Chiar în anii cu șistăviri puternice la grâu, aceste două soiuri au dat la Mărculești o producție remarcabilă.

Așadar, în Bărăgan se dă o luptă neconținută pentru crearea soiurilor de cereale de mare productivitate. Inginerul Gheorghe Tușa, directorul stațiunii de la Mărculești, a ținut să ne spună:

— În Bărăgan trebuie să se nască foarte curînd un flăcău foarte bogat. Adică un soi de grâu de mare productivitate. Sarcina aceasta nu-i de loc ușoară. Din zece mii de spice, dacă alegi o sută care să întru-nească toate condițiile ideale, strigi „ur!” și începi experiența. Noi depunem toate eforturile pentru ca într-un timp scurt să creăm — așa cum arăta tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în raportul prezentat la Plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie-1 iulie a.c. — soiuri de cereale de mare productivitate. Avem toate condițiile pentru ca să îndeplinim această sarcină de covîrșitoare importanță pentru agricultura socialistă și pentru economia noastră națională aflată în plin progres. Deci într-un viitor apro-

piat vom avea un Bărăgan irigat pe care vor crește soiuri de cereale de mare productivitate.

Știința e verificată de practică

Stațiunea experimentală agricolă Mărculești nu se mulțumește numai cu rezultatele pe care le obține pe teren propriu. Încă înainte de a lua calea producției, rezultatele experimentale se verifică în condiții de cultură mare pe terenurile gospodăriilor agricole colective și de stat din Bărăgan.

În 1961, stațiunea a făcut o serie de experiențe cu soiuri de grâu și hibrizi dubli de porumb romînesc și străin, puse la concurs pe suprafețe mari la G.A.S. Dragalina, G.A.S. Jegația, G.A.S. Roseți, G.A.S. Pietroiu, G.A.C. Reviga, G.A.C. Ogoarele și altele. Aici, împreună cu gospodăriile respective, s-a urmărit felul în care se comportă soiurile la aceeași agrotehnică aplicată și se apreciază la sfîrșitul experienței care soiuri dau cele mai bune rezultate pentru a fi extinse pe toate suprafețele. La G.A.S. Dragalina soiurile sovietice (Bezostkaia și Skorspelka) au dat cele mai mari producții față de celelalte soiuri din import. Producții mari a dat și linia Bărăgan-12.

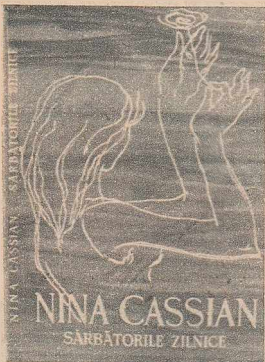
În cadrul G.A.S. Pietroiu, în condiții de irigare, a dat rezultate foarte bune soiul de grâu San Pastore și soiurile romînești. În felul acesta, în bătălia pentru obținerea soiurilor de mare productivitate sînt chemate să-și dea contribuția nu numai stațiunile experimentale, ci și unitățile agricole din agricultura noastră socialistă.

G. CIUDAN

Fotografii de Tr. PROSAN

Nina Cassian: „SĂRBĂTORILE ZILNICE“

Trăind pasionat, dar comunicându-și emoțiile cu luciditate, Nina Cassian demonstrează și în acest volum (ca și în recentul „Spectacol în aer liber“) același binecunoscut lirism, spontan și direct, ce-i este propriu. Imaginile sale, chiar când împrumută severitatea liniilor și anghiurilor geometrice („Hala“), atestă prezența temperamentului sensibil, care găsește oriunde un motiv de vibrație.

Nina Cassian este, cum s-a spus, o poetă a faptului cotidian al vieții socialiste, o poetă a dragostei și tineretii omului nostru nou. Ciclul de „Reportaje“, de „Omagii“, ca și acela intitulat exclamativ și patetic „Amatevi sempre“, ne poartă în lumea realității imediate, a sentimentelor celor mai obișnuite și de aceea, fără îndoială, atât de profund semnificative. Atunci când compune „Scrisoarea de dragoste“ (dintr-o gospodărie colectivă) sau când meditează noaptea în sala de ședințe („Noaptea în sala de ședințe“), Nina Cassian reprezintă un ecou al masei, o voce-exponent care transmite cu mijloace sintetice fiorul poetic. „Pe o plajă japoneză“ sau „Hilton-Hotel“, „Copacul negru“ sau „Inventar“ corespund intru totul vederilor omului socialist, care urâște războiul și exploatarea, care se eliberează din ce în ce mai mult de tristețe și de poverile morale ale trecutului. De asemeni, poezia de dragoste a Ninei Cassian, cu impulsurile ei optimiste și cu binefăcătoarea lipsă de romantism dulceag („În goana trenului“), atestă sensurile morale noi, superioare, ale sentimentului.

Cultivând „ideea“, „luciditatea“ („Oda lucidității“) și expresia directă, Nina Cassian și-a compus o formulă poetică originală, în genere concordantă cu efuziunea ei lirică. Se observă totuși pe alocuri anume ușoare tendințe abstractizante, care fac să pălească unele imagini („Industrie“) și să-și micșoreze forța emoțională unele poezii, în ansamblu realizate. În asemenea cazuri, se ivește pericolul prozaizării, pe care Nina Cassian poate și trebuie să-l evite. Cititorul „Sărbătorilor zilnice“ rămâne însă încântat că se regăsește în cele mai multe pe sine: colectivist în „Scrisoare de dragoste“, pescar în „Tablou“, miner în „Adinc“, om al erei cosmice în „Astronautica“, ca și în altele alte ipostaze ale prezentului.

AI. SÂNDULESCU

MUZICA

AL DOILEA CONCURS ȘI FESTIVAL INTERNAȚIONAL „GEORGE ENESCU“ DE LA BUCUREȘTI

La sediul Comitetului de organizare a celui de-al doilea Concurs și festival internațional „George Enescu“ se pot întâlni zilnic muzicieni vîrstnici și tineri, preocupați de această manifestare de renume mondial pe care o va găzdui Capitala noastră între 5 și 20 septembrie.

Discuțiile se poartă în legătură cu participarea unor personalități remarcabile din diferite colțuri ale lumii în cadrul festivalului și, deopotrivă, în jurul prezenței tinerilor muzicieni de mare naștere, care se vor întrece, în cadrul concursului, la cele trei secții: canto, pian și vioară. Se cercetează cu interes fișele personale ale acestor tineri și se află, în același timp, care sînt lucrările cu care se vor prezenta la concurs.

Cu ce bucați v-ați înscris la Concursul internațional „George Enescu“? — am întrebat-o pe Dorothea Palade (foto 1) de la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., una din concurențele fărîi noastre la secția canto.

Tînăra mezzosoprană ne-a răspuns cu promptitudine:

— Arie din „Orfeu“ de Gluck, „Serenada zadarnică“ de Brahms, „Dar către Ana“ de George Enescu.

arie din opera „Cenușăreasa“ de Rossini și altele.

Tînăra cîntăreață, studentă în anul V la Conservatorul „Ciprian Porumbescu“, a reținut cu plăcere faptul că printre concurenții de peste hotare cu care se va întrece la concurs se găsește, de pildă, Roman Santana Cárdenas din Cuba, și el tot student la Conservatorul municipal de muzică din Havana, sau că la secția canto concurează de asemenea basul-bariton James Standard (foto 2) din S.U.A., posesor al diplomei „Bacalaureat al artelor“. Tînărul cîntăreț se prezintă cu un valoros palmares: în 1957 a apărut ca solist pe scena Teatrului „Metropolitan Opera“, iar în 1960 a cîntat la Opera din San Francisco, fiind interpret de lieduri, oratorii și opere.

... Dar pentru secția pian? Aici, alți tineri muzicieni, preocupați de repertoriul lor, așteaptă cu emoție zilele concursului. Printre aceștia se află și Maria Cristian (foto 3). Tînăra pianistă, absolventă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu“ în 1959, a fost premiată la Concursul național „George Enescu“ din anul acesta. Ea s-a manifestat în recitaluri, în concertele comemorative Mozart și Haydn, în emisiuni radiofonice și la televiziune, în concerte cu filarmonicile de stat din București, Timișoara, Iași, Sibiu, Tg. Mureș și Craiova. Și acum studiază cu aceeași pasiune ca și atunci cînd se afla pe băncile conservatorului. Astfel, după cum ne-a mărturisit, e convinsă că numai prin muncă perseverentă va putea să-și împlinească cele mai îndrăznețe visuri.

Cu cine se va întrece reprezentanța țării noastre și, o dată cu ea, alți tineri romîni? Printre alții cu Luis Gonzales Rojas (foto 4) din Cuba, absolvent al conservatorului în anul 1954 cu calificative maxime, după ce obținuse mai înainte la câteva concursuri premiul I și Medalia de aur. Continuîndu-și studiile la „Julian School of Music“ din New York, primește apoi bursa „Beca Honorari“, ca fiind unul din cei mai buni elevi.

— Cine mai este înscris la secția vioară?

... Întrebarea aceasta a pus-o tînărul nostru reprezentant Mihai Radu-Paraschivescu (foto 5), absolvent al Conservatorului „Ciprian Porumbescu“ la clasa prof. Gh. Manoliu. El a putut afla că la secția vioară concurează printre alții și Jolanta Wilson (foto 6) din Polonia, care în anul acesta a obținut premiul I la Concursul național de muzică veche.

★

Tineri muzicieni din toate colțurile lumii se vor întrece la București, în luna septembrie, în cadrul Concursului internațional „George Enescu“. Competiția aceasta de renume mondial va constitui, cu siguranță, înainte de toate, un minunat prilej de cunoaștere și prețuire reciprocă, de realizare a unor trainice prietenii.

S. N.

ISTORIA CULTURALĂ A OMENIRII

O „Istorie a evoluției științifice și culturale a omenirii“ se află în curs de elaborare, sub auspiciile UNESCO. La această mare operă lucrează un număr de 500 de savanți dintre cei mai remarcabili din lumea întreagă. Coordonarea lucrării a fost încredințată savantului brazilian prof. Carneiro, care este totodată și președintele comisiilor naționale constituite în diferite țări ale lumii. Țara noastră participă și ea la această operă, prin „Comisia națională pentru UNESCO“.

ARTA POLONEZĂ ÎN FRANȚA

La Bordeaux va avea loc anul acesta cel de-al XI-lea Festival al artei plastice poloneze. Cu acest prilej au fost transportate în Franța numeroase exponate valoroase provenind din muzeele și colecțiile din Cracovia, Poznań și Varșovia. Un ciclu de conferințe asupra artei și culturii artistice în Polonia va avea loc cu același prilej. La dezbateri și-au anunțat participarea un număr de 40 de specialiști din diferite țări.

O EXPOZIȚIE INTERESANTĂ LA MOSCOVA

La Biblioteca publică de istorie din Moscova s-a deschis o expoziție purtînd denumirea „Istoria societății sovietice văzută prin amintirile contemporanilor“. Se pot vedea aci numeroase fotografii datînd din primele timpuri ale revoluției, reproduceri după tablouri celebre, precum și numeroase cărți — memorii, jurnale intime și note — cuprinzînd aproape o jumătate de secol de istorie a statului sovietic.

Printre altele sînt expuse cărțile de amintiri ale marilor militanți și eroi ai războiului civil: „Itinerar“ de Budionni, „Trecutul“ de Pavel Postîșev, „Marșuri și lupte“ de Oka Gorodovikov etc.

O secție specială expune note și memorii ale soldaților și ofițerilor care au luat parte, în timpul celui de-al doilea război mondial, la apărarea Moscovei, Leningradului, Odesei, Sevastopolului și Stalingradului.

DISC

de violonistul Ion Voicu, acompaniat de Orchestra simfonică a Filarmonicii de stat „George Enescu“ sub încercata baghetă a artistului poporului George Georgescu (înregistrare „Electro-cord“).

ULTIMUL CONCERT PENTRU PIAN

...compus de Wolfgang Amadeus Mozart, în ultimul an al scurtei sale vieți, este o operă plină de un puternic optimism, de o nestăvilită sete de viață. „Concertul

pentru pian și orchestră în si major“, KV 595 reprezintă o măiestrită construcție simfonică, a cărei arhitectură reiese cu limpezime din interpretarea fin nuanțată a pianistului Dieter Zechlin însoțit de Orchestra simfonică a postului de radio din Leipzig, condusă de renumitul dirijor german Franz Konwitschny, care ne-a vizitat acum cîva timp țara. Înregistrarea este o remarcabilă reușită tehnică a casei de discuri germane „Eterna“.

„MIREASA VINDUTĂ“

...celebra operă a lui Bedrich Smetana a prilejuit editarea unui mic disc microsillon (18 cm, 45 turații), pe care se află înregistrate două din cele mai cunoscute coruri, sub condu-

derea dirijorului Fritz Lehman în fruntea Corului și Orchestrei simfonice a radioului din Bavaria.

ARAM HACIATURIAN

...compozitorul „Concertului pentru violoncel și orchestră“ înregistrat de „Electro-cord“ pe un disc mediu (25 cm, 33 turații), este unul din cei mai de seamă muzicieni contemporani, o proeminentă personalitate a muzicii sovietice. Violoncelistul Vladimir Orlov reușește să ne transmită cu multă sensibilitate ideile acestei lucrări simfonice concertante, de mare amploare. Dirijorul Eugene Goossens, la pupitrul Orchestrei simfonice a Filarmonicii de stat „George Enescu“, conduce cu prestigiozitate.

„SIMFONIA SPANIOLĂ

...pentru vioară și orchestră“ se intitulă unul din cele mai frumoase și strălucitoare concerte pentru vioară, compus în veacul trecut de excepționalul violonist Eduard Lalo (în același timp unul din marii compozitori francezi, care a promovat cu o deosebită perseverență muzica de inspirație folclorică). Ritmica dezlănțuită a pitoreștilor dansuri spaniole a fost admirabil redată

GE-I NOU ÎN TEHNICĂ

Omul gospodar se pregătește de cu vară

Zilele acestea la Moscova pot fi văzute echipe de muncitori care aşază nişte fevi sub asfaltul trotuarelor. Nu este vorba nici de cabluri telefonice, nici de conductori electrici, ci de cu totul altceva... Moscoviţilor li se pregătesc... trotuare încălzite!

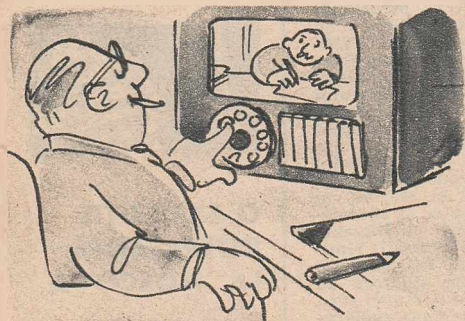
Tuburile, prin care vor circula vapori fierbinţi de apă, au rolul să încălzească trotuarele şi să topească zăpada şi gheaţa ce se depun în timpul lunilor de iarnă.

Ne putem închipui cu oltă bucurie vor primi moscoviţii această nouă dovadă a grijii gospodarilor capitalei sovietice.

Videotelefonul în R. S. Cehoslovacă

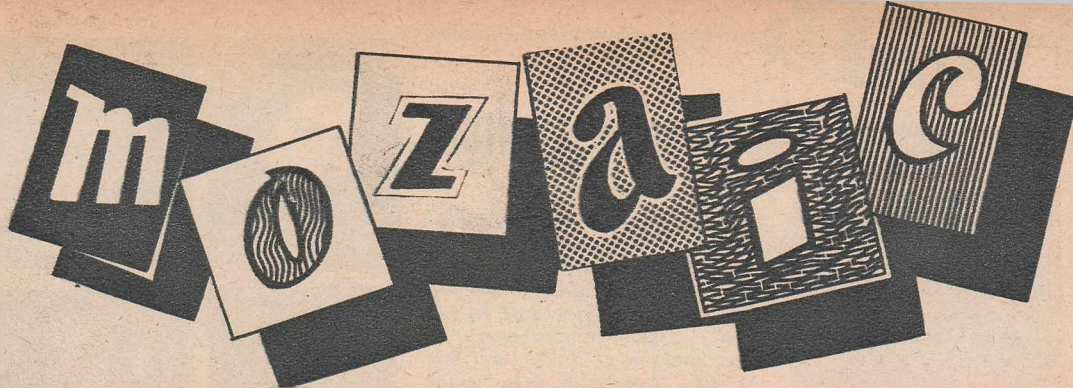
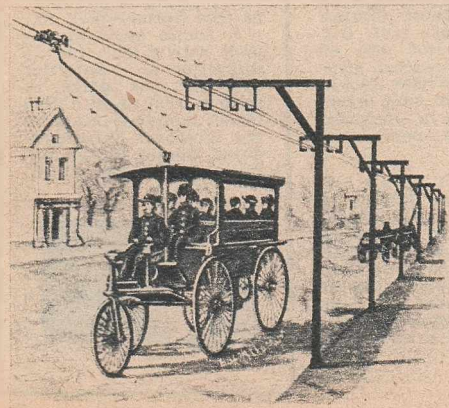
R.S. Cehoslovacă se va număra printre primele ţări ale lumii care vor folosi videotelefonul. De construirea lui se ocupă lucrătorii Institutului de cercetări ştiinţifice pentru telecomunicaţii.

Cercetările efectuate până în prezent au creat baza folosirii telefonului cu ecran atât în cadrul reţelelor telefonice oraşeneşti cât şi în al celor interurbane. Deşi va putea fi folosit orice tip de amplificator telefonic, pentru stabilirea legăturii va fi nevoie, concomitent, de două linii.

Şi o noutate... ceva mai veche

Ştiaţi că troleibuzele, vehiculele atât de comode ale zilelor noastre, au de fapt o vîrstă apreciabilă? Iată un strămoş al troleibuzului de la mijlocul secolului trecut. Textul la desen, extras dintr-un ziar al timpului, ne lămureşte că „a fost patentat un sistem de locomoţie (într-un oraş din S.U.A.—n.n.) a unor trăsură pe sosele, cu ajutorul curentului electric. De-a lungul străzii se află o conductă dublă pe care rulează contacte mobile, puse în legătură cu trăsura printr-o furcă elastică. Deocamdată trăsura electrică figurează numai pe hîrtie, dar ea pare să aibă un mare viitor mai ales acolo unde drumul este drept şi energia de locomoţie ieftină“.

DE PRIN LUME ADUNATE

SE POVESTEŞTE DESPRE... CAROL DAVILLA

— Domnule general, vă sfătuiesc şi vă rog să nu vă duceţi azi la curs. Inima dumneavoastră are nevoie de un repaus.

Cuvintele acestea au fost adresate într-o zi de iunie a anului 1884 doctorului Carol Davilla de către tînărul medic Bulciu, proaspăt întors de la studii din străinătate. El venise să-şi vadă maestrul şi, cu această ocazie, îl şi examinase ca specialist în boli de inimă.

După plecarea lui Bulciu, Davilla se întoarse către maiorul Perticari, ce se găsea de faţă:

— Ia o foaie de hîrtie şi scrie o cerere de concediu de 6 luni pentru doctorul Bulciu!

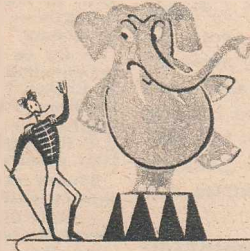
— Dar, domnule general, el n-a cerut nimic, n-a promis de nici un concediu...

— Da, aşa e, n-a cerut. Dar în timp ce el mă examina, eu îi ascultam respiraţia. Are absolută nevoie de repaus, de linişte, de aer de munte şi de supraalimentaţie. Înregistrează-i cererea, iar eu o voi rezolva. Va pleca la Sinaia la odihnă.

Celebru nostru savant avusese dreptate: în câteva clipe constatase că doctorul Bulciu era într-adevăr surmenat şi suferea de modificări respiratorii.

VISURI DE MĂRIRE

„Visul de mărire, ială ce l-a caracterizat viaţa“, scria ziarul italian „Tri-

buna” într-un necrolog închinat celebrului dresor Batistelli.

„El şi-a început cariera la un circ de purici, ca să şi-o încheie în mod strălucit ca... dresor de elefanţi“.

VĂ PLACE MODELUL?

Acest deux-pièces de vară, dintr-un material uşor, este desinat să satisfacă gusturile cele mai pretenţioase. Bluza din humbac poartă cercuri roşii şi galbene şi dungi orizontale verzi, galbene şi albastre. Fusta are dungi diagonale albastre şi buline roşii. Coafura, formată din două cozi în jurul capului, este înconjurată de o bandă multicoloră.

Un amănunt: creatorul modelului a trăit în Mexic în secolul al XV-lea, iar desenul este reprodus dintr-o colecţie de documente istorice.

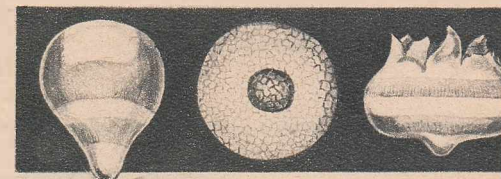

Imaginea de faţă, o punere a creatorului într-un tru de modele, inspirat din desenul mexican.

PUTEŢI SĂ GHICIŢI?

Desenul de mai jos vă prezintă trei obiecte date. Ce sînt ele? Meteoriti, cochilile unor animale antediluviene sau podoabe de sticlă dintr-un mînt egiptean?

Se pare că nici una din toate acestea. Poate ne aţiti dv. punîndu-vă la contribuţie perspicacită. Dacă totuşi nu izbuteţi, întoarceţi revista...

rei boabe de grindină, de formă neobişnuită, căzute în Franţa).

Să nu vă pese!

ORIZONTAL: 1) Înghetată asortată — Terminaţie latină. 2) Comportare, ţinută. 3) Partenerul lui Bran — Aceea. 4) Alifie (mold.) — Ziua trecută. 5) Et-cetera (abr.) — Campion — Tie. 6) Scolăriţă. 7) Actualitatea în îmbrăcăminte (pl.) — Transport! 8) Ramură a Alpilor Centrali, dintre Mont Blanc şi Simpton — Insa. 9) Oî negre sau ţărate — Plăcuţă folosită la asamblarea pleselor metalice. 10) În acest loc — Articulaţia braţului cu trunchiul. 11) Dumitale — Animale salbatice.

VERTICAL: 1) Clădiri de locuit — Întins, turtit. 2) A asmuţi — Susţine spicul. 3) Stea în englezeşte — Graminee pentru canari. 4) Textilă — În formă de con (fem. pl.). 5) Auxiliar al perfectului compus — Eduard, acasă. 6) Dumneata — Încet, încet. 7) Deseori — Aici. 8) Din nou — Cinci roman — Lutefiu (chim.). 9) Aliată, legată — Prenumele cîntăreţel peruvien Sumak. 10) Dinşii — Mapă cu acte. 11) Delir.

NOTĂ. Dacă în cursul înscrierii cuvintelor în careu întîlniţi căsuţe ocupate de litere să nu vă pese! Săriţi peste ele şi înscrieţi dezlegarea corespunzătoare definiţiei în căsuţele libere. Vor rezulta alte cuvinte corecte.

Dezlegarea jocului „C.F.R.“, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Cufăr — Focar. 2) Ace — A încerc. 3) Raci — Orar — F. 4) A — Ieri — Ru. 5) Fiori — Cîrac. 6) Aca — Oferire. 7) Urs — Ere — Fr. 8) Montre — Cui. 9). Ri — Aro — Fir. 10) A — Frică — Uie. 11) Ceai — Eforte.

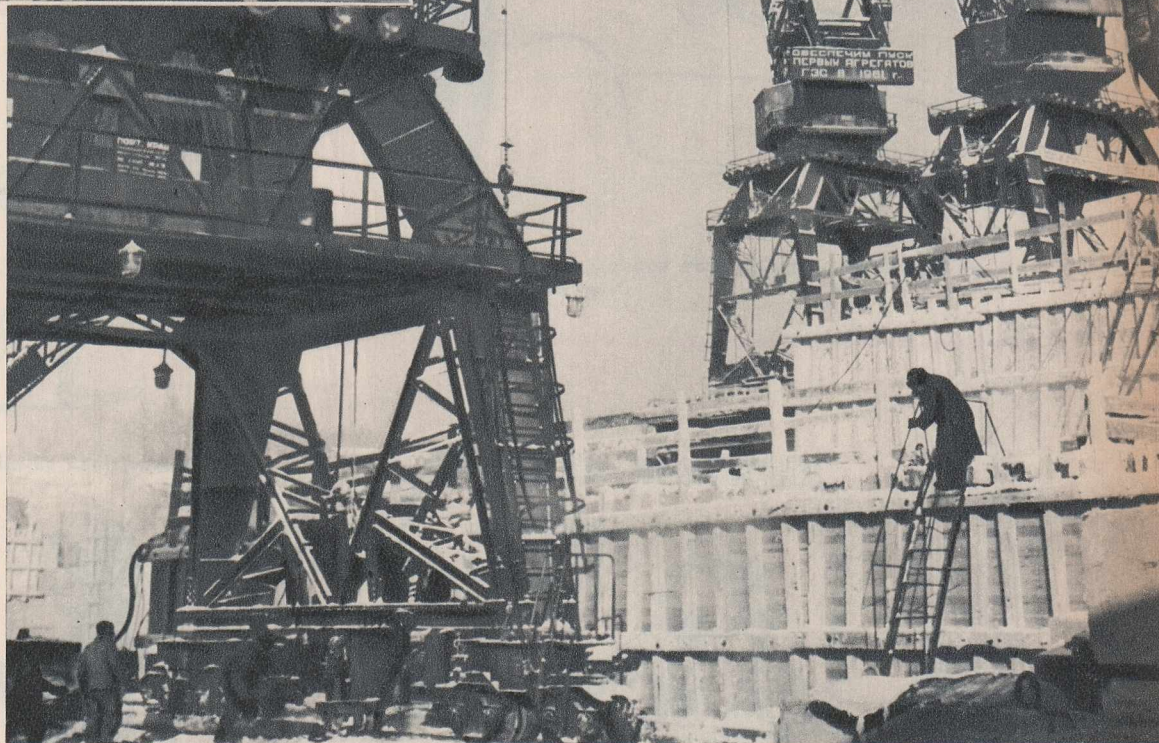
CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1				C							L
2		L									
3				E		R		D			
4	T				B						S
5										E	
6					R						G
7									A		
8	A									M	
9					Z						
10		R						N			
11										X	

Publicarea proiectului de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — document de uriașă importanță istorică, ce îmbogățește tezaurul ideologic al mișcării comuniste mondiale — a stîrnit un larg răsunet în întreaga lume. Prețutindeni este recunoscută deosebita sa însemnătate, realismul cifrelor pe care le conține, urlașă sa forță mobilizatoare. Poporul sovietic a primit proiectul de Program al P.C.U.S. cu un avînt sporit în muncă pentru îndeplinirea înainte de termen a sarcinilor septenaliului. Iată în fotografia de sus un grup de muncitori de la uzinele „Kirov” din Leningrad citind cu mult interes proiectul de Program, imediat după apariția lui în „Pravda”. În fotografia din dreapta: un aspect de pe șantierul urlașei hidrocentrale Bratsk de pe Angara, a cărei putere instalată va fi de 4.750.000 kW.

fotocronica
FLACĂRII

Pe tarlalele G.A.C. „Flacăra” din Andrășești, regiunea București președintele colectivei, tov. Stan Moise, împreună cu președintele Comitetului Executiv al Sfatului popular comunal, tov. Petre Hobeau, controlează calitatea arăturilor adînei (37-39 cm) executate de S.M.T. Andrășești.

Baza de recepție a cerealelor din Slobozia, regiunea București, cunoaște în aceste zile o activitate febrilă. Se recepționează zilnic importante cantități de cereale predate din achizițiile și contractările încheiate cu gospodăriile agricole colective din Ghimbășan, Brîncoveni, Slobozia Nouă, Bărăgan etc. Lucrătorii bazei depun eforturi pentru a asigura o bună înmagazinare a cerealelor.

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

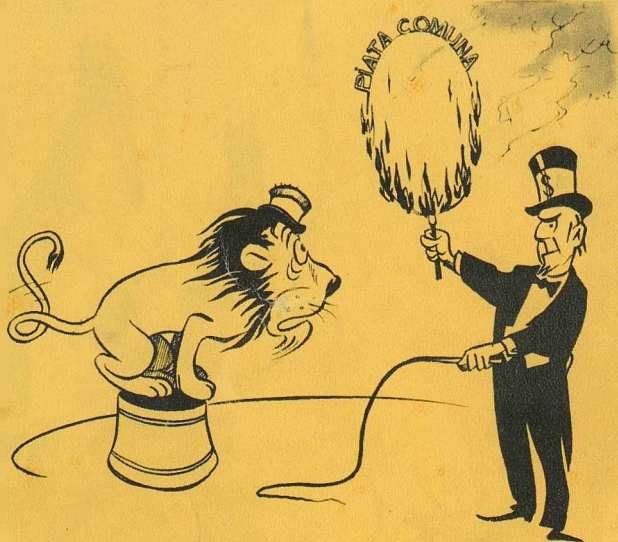
3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Coperta I: fotografie de A. MIHAILOPOL. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Șcintei „I. V. Stalin”.

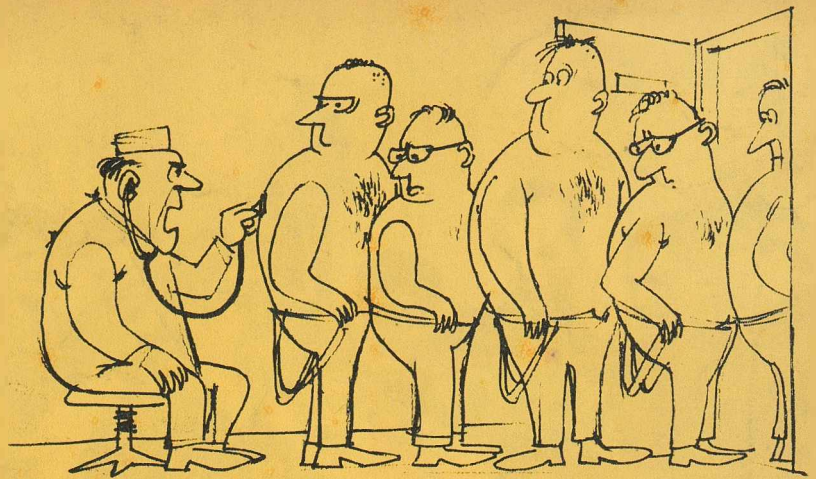
PREȚUL REVISTEI 2 LEI

UMOR

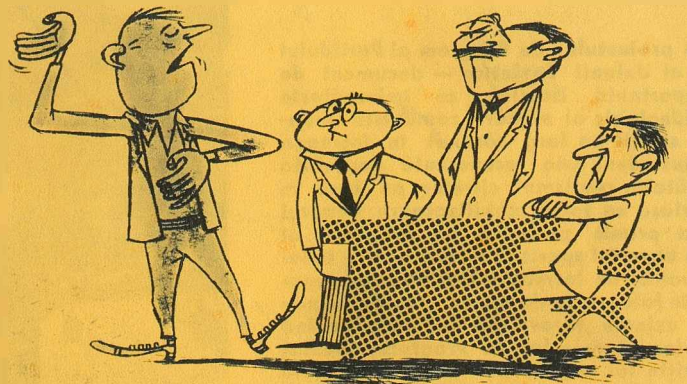
LEUL BRITANIC :

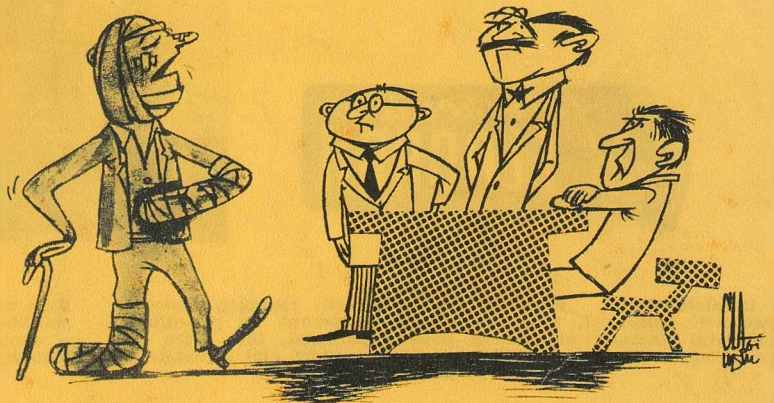
— Numai de nu mi-aș arde coada...
Desen de Rik AUERBACH

— Și acum, vă rog, spuneți cu toții o dată: 33!
Desen de V. CRIVAT

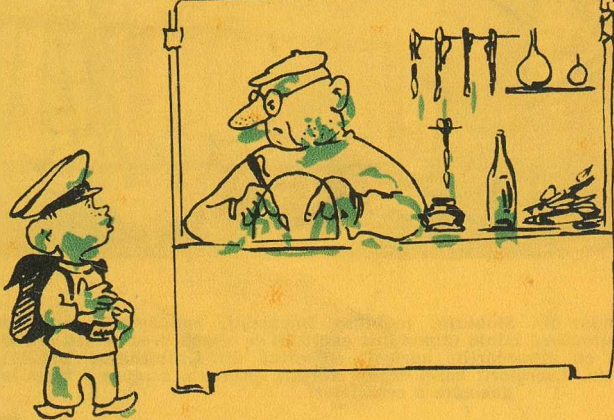
— Motocicleta să-mi iau și nici n-o să mă mai recunoașteți!

...Și nu l-au mai recunoscut.

Desen de N. CLAUDIU

REPARĂM STILOURI

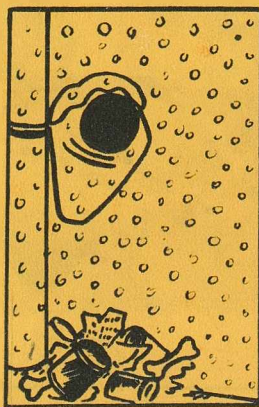
— Și dv. aveți 2 la calligrafie?
(Din „Ogoniok”)

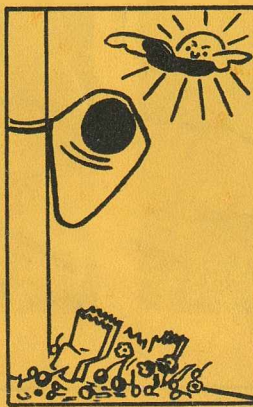
— Ce spui de stilul blocului nostru?
— ... L-ați cam modificat la etajul al doilea...!

Desen de Șt. MUNTEANU

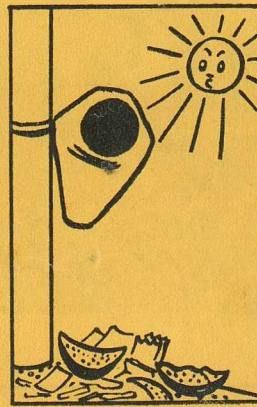
ANOTIMPURI...

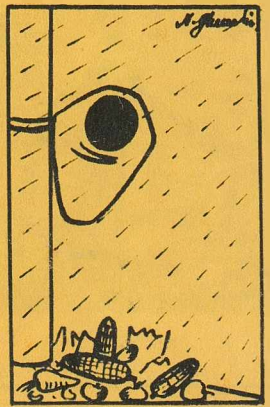
Iarna

Primăvara

Vara

Toamna

Desen de N. GHENADIE